

NIEUWE AVONTUREN

Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DE ALCHEMIST

N° 2431

TUJDSCHRIFTENHANDEL
M A R C O
SCHIEDAMSEWEG 21
TEL. 343519 - VLAARDINGEN
Ook uw adres voor: POSTERS, STRIPBOEKEN
POCKETS, GRAMMOFOONPLATEN EN
MUZIEKCASSETTES

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Alchimist

HOOFDSTUK I

TUSSEN DE PARIAS

Omstreeks het midden van de dag was de warmte nog toegenomen, en de Londenaar begon zich af te vragen, of dit prachtige lenteweer zou aanhouden, tot de komende zaterdag. Eigenlijk was het veel te warm voor de tijd van het jaar. Bijna zomer.

Het was dan ook druk in alle parken van de grote wereldstad, en allerwegen zag men de fraaie auto's der rijken, voor wie geen werkdag bestaat, de amazones, merendeels schrijlings te paard zittend, zoals de mode het eiste, en enkele wandelaars.

Want de man of de vrouw die niet in een auto of op een paard kon zitten, die werkte op dat uur van de dag.

Maar in het nauwe straatje, dat zich bevindt in de wijk van Whitechapel, de Bishop Street, was het toch nog al druk om drie uur in de namiddag.

Daar wonen de meeste mensen op straat, drijven er hun handeltje en houden er hun buurpraatjes. En meestal hebben die mensen een groot aantal kinderen, die de straat beschouwen als het gebied, dat hun van rechtswege toekomt en waar zij zich pas waarlijk thuis ge-

voelen, heel wat meer thuis tenminste dan in de nauwe, donkere, kwalijk riekende hokjes, die hun tot verblijf moesten strekken.

Ook zwerven er vaak zeelieden van allerlei naties door de Bishop Street, op zoek naar avonturen en vermaak, want deze straat ligt dicht bij de Londense dokken, en dicht bij de Theems.

Niemand van de bewoners kijkt dan ook op, als hij in zijn nabijheid Chinees Hollands of Grieks hoort spreken.

De Bishop Street is dus meestal heel druk, zelfs nog tot laat in de nacht, want het aantal kroegjes, clandestiene speelhuizen en even verboden opiumkits is er legio uitsluitend ten behoeve van de passagierende zeeman, wiens beurs hem nu eenmaal niet toestaat, zijn vermaak elders te gaan zoeken.

Het was dus geen wonder, dat twee goedgeklede heren, die door deze straat liepen en daar een wel wat zeldzame vertoning maakten, enige moeite hadden zich een weg te banen tussen de krijgende, elkander in de goot verdringende, en op het smalle voetpad spelende kinderen.

Niemand echter viel hen in het minst lastig, wat wel opmerkelijk was, want de bewoner van Whitechapel in het algemeen, en die van de Bishop Street in het bijzonder, heeft een ingekankerde afkeer van goedgeklede lieden, in wie hij zijn natuurlijke vijanden meent te moeten zien.

Heel vaak wordt die vijandschap tot uiting gebracht in de vorm van een paar rijpe appels, koolstronken of eieren, dit laatste is een zeldzaam product in die buurt, en komt dan ook alleen in bedorven toestand voor, die de vreemde indringer om de oren vliegen.

De schutter wordt nooit ontdekt. In dat opzicht zijn de bewoners van Bishop Street van een merkwaardige solidariteit.

Zij zullen elkander nooit verraden, wanneer het gaat tegen de politie of de goedgeklede vreemdeling.

Maar deze twee heren hadden van dat alles blijkbaar niet de minste last. Integendeel, de kinderen schaarden zich een beetje schuw en verlegen tusschen

zodra zij naderden, vrouwen fluisterden met zichtbaar ontzag achter hun ruggen, en er waren zelfs enkele mannen, die hun pet afnamen; een buitengewoon zeldzaam verschijnsel, in die buurt, zeker waard om te worden opgemerkt.

Die twee mannen waren John Raffles, de Grote Avonturier en zijn trouwe vriend en secretaris Charles Brand.

Maar niet onder die naam kenden de bewoners hen, zoals van zelf spreekt.

Eigenlijk wist niemand, met zekerheid te zeggen, hoe hun naam was. De bestingelichten verzekerden echter dat de heer, die bijna geregeld om de twee maanden in de Bishop Street verscheen, Lord William Aberdeen heette, ongelooflijk veel geld bezat en ergens in het westen van de stad een soort toverpaleis bewoonde, waarbij vergeleken Buckingham Palace maar een armoedig schuurtje kon worden genoemd.

Rijk was hij in ieder geval, die geheimzinnige bezoeker, die hier rond ging, altijd vergezeld door zijn secretaris, want hij placht steeds met volle handen te geven, daar waar het nodig was, en het was, helaas, maar al te vaak en dringend nodig in deze wijk van armoede, ellende, ziekte en misdaad.

Slechts één keer, toen het al donker was, was Lord Aberdeen aangevallen, maar de aanrander was het niet erg goed gekomen. Eerst had de aangevallene hem in persoon onder handen genomen, en toen hadden de buurtgenoten hem nogmaals de behandeling doen ondergaan, die men, wonderlijk genoeg, «*afdrogen*» noemt.

De schuldige had zich trouwens zelf gehaast zijn verontschuldigen aan te bieden, zodra hij zijn vergissing had bemerkt. Hij deed dat wel is waar met een blauw oog en een gezwollen lip, maar de bedoeling werd er daardoor toch niet minder om gewaardeerd.

Raffles en Brand schenen hier belden al even goed de weg te kennen want zij behoefden nooit te vragen, liepen dan eens dit, dan weer een ander huis binnen, en werden op die tocht steeds gevolgd door een soort erewacht, gevormd door de prille jeugd, die wel wist dat zulk een tocht nooit eindigde, dan met een gulle

regen van snoepgoed, neerdalend in hun vuile, gretig uitgestoken pootjes.

Op een gegeven moment bleven de beide vrienden staan voor een huis, dat er uitzag, alsof het elk ogenblik kon instorten. Het hing sterk voorover, aan de gehele buitenzijde was geen spoortje verf meer te ontdekken en vele ruiten waren vervangen door bordpapier.

Er waren overigens meer van dat soort huizen in Bishop Street, en soms kwamen er deftige heren oudheidkenners of artiesten met ernstige gezichten, naar kijken, spraken met elkander, lieten dan de weg vrij voor een fotograaf, die zich in hun gevolg bevond, en die zijn plicht deed en vertrokken dan weer.

Maar zij lieten nooit iets achter, zoals Lord Aberdeen deed, en schenen het allerliefst zo gauw mogelijk een buurt te verlaten, waar het stonk naar allerlei afval, half bedorven vis, teer en afschuwelijke sterke drank, maar vooral naar armoede en ontbering, die hun eigen luchtjes hebben.

De twee vrienden schenen daar echter geen hinder van te ondervinden, want zij gingen zonder te aarzelen het huis binnen en begonnen de trap te bestijgen, of liever gezegd, wat daarvan over was, waarbij zij zich vasthielden aan een versleten, vettig touw.

Het gehele huis scheen vervuld te zijn van lawaai, kookkunst van kool en gekrijs van kinderen.

Het was in dit verblijf der paria's, der allerarmsten, dat de twee heren steeds hoger klommen, tot ze tenslotte de vierde verdieping hadden bereikt.

Hier was het portaal tamelijk licht, want in de buitenmuur bevond zich een rond raam, waarin zich zelfs een ruit bevond, die niet gebarsten was, een feit, dat voldoende was, om aan het huis een zekere vermaardheid in de buurt te geven.

Overigens was 't onmiddellijk te zien, dat op deze verdieping zeer merkwaardige bewoners huysden, want niet alleen was het portaalvloertje geschrobd, maar de deur was geverfd, en op die deur prijkte zelfs een geëmailleerd naam-bordje, een buitensporigheid, die lange tijd het onderwerp van het gesprek

was geweest van kakelende en jaloerse buurvrouwen.

Men moest daarbinnen de nadering der beide bezoekers bemerkt hebben, want reeds werd de deur geopend en een oud vrouwtje verscheen op de drempel, heel eenvoudig gekleed, maar kraakzinnig, en met een vriendelijk rimpelgezichtje, dat nog meer verhelderde, toen zij de bezoekers herkende.

Zij veegde aanstonds haar handen verlegen schoon, aan een schort, dat blijkbaar zoëven uit de winkel was gekomen, en haar vriendelijke ogen glansden van ontroering, toen zij stamelend begon:

— Wat ben ik blij, dat gij daar zijt, mylord. Dat ik u kan bedanken voor wat gij voor mijn jongen hebt gedaan.

— Gaat het goed met Jack? vroeg Raffles, die de hand van het vrouwtje gegrepen, en in de zijne vastgehouden had.

— Of het goed gaat? Hij is de koning te rijk. Hij voelt zich al helemaal thuis op die fabriek, en hij heeft al loonsverhoging gekregen ook.

— Ik wist wel, dat die jongen het waard was, zei Raffles eenvoudig. Gij zult nog heel wat plezier van hem beleven. Hij zal het nog ver brengen, dat verzeker ik u.

— Dat weet ik, mylord, zei de oude vrouw, terwijl haar ogen verdacht begonnen te knippen. Maar als dat ooit gebeurt, dan zullen wij het aan u te danken hebben. Gij hebt de hemel aan ons verdiend en...

Raffles legde haar haastig met een gebaar het zwijgen op en zei.

— Wij hadden afgesproken, dat daar nooit over gepraat zou worden. Ik ben blij dat ik iets voor Jack heb kunnen doen. Hij is nu natuurlijk niet thuis?

— Neen, mylord, dat duurt nog wel even voor hij thuis komt. En, wij willen verhuizen ook. Het is hier eigenlijk, ik wil niet graag kwaad spreken van de bureu, maar...

Het vrouwtje sprak met een beschaafde stem. Het was duidelijk dat zij betere dagen had gekend.

Raffles knikte even, en zei:

— Dat moet gij ook zo gauw mogelijk doen. Dit is waarlijk geen buurt

voor u. Ik ben zeker dat Jack daar wel voor zal zorgen. Dan heb ik verder niets anders te doen, dan u van harte geluk te wensen met het bezit van zulk een zoon.

Hij drukte de kleine, geaderde hand, en de beide mannen maakten reeds aanstalten om hun tocht door het huis voort te zetten, toen Mrs. Brayne, zo was haar naam, een weinig aarzelend begon:

— Ik weet dat gij altijd zoekt naar mensen, die hulp nodig zouden kunnen hebben, mylord. Neem mij niet kwalijk als ik onbescheiden ben, maar ik geloof dat ik iemand weet, die bijstand hard nodig heeft, en die juist in dit huis is komen wonen, even na uw laatste bezoek, twee maanden geleden.

Raffles was aanstonds met geheel zijn aandacht bij hetgeen de vrouw hem vertelde.

— Waar woont hij? Hoe is zijn naam? vroeg hij.

— Dat is juist het vreemde, mylord. Ik kan u alleen op de eerste vraag antwoorden. Hij woont op de zolderverdieping, in een heel klein hokje, en niemand begrijpt, waarvan hij leeft.

— Maar men zal hem toch wel eens hebben aangesproken?

— Daartoe bestaat niet veel gelegenheid, mylord. Hij komt bijna nooit buiten. Het moet daar erg benauwd zijn in zijn hokje, en tot tweemaal toe heb ik stil raam en deur bij hem tegen elkander opengezet, om het eens goed te laten doorluchten, terwijl hij de straat op was.

— Maar heeft hij zijn naam nooit genoemd, vroeg Brand belangstellend, die al klaar stond met zijn zakboekje.

— Misschien zou hij dat wel doen, mijnheer, als hij zelf die naam maar wist, antwoordde Mrs. Brayne.

— Als hij hem maar wist? herhaalde Raffles langzaam. Wat bedoelt gij daarmee?

— Wel, de zaak is, dat Blauwbaard, ja, iemand moet toch een naam hebben om hem aan te duiden, niet waar, en zo hebben ze hem genoemd, van wege zijn lange baard, die zwart is, met een beetje grijs erdoor. Ik bedoel, dat hij wel wat suf kijkt, het is zonde dat

ik het zeg. Maar hoe kan iemand normaal zijn, die maar altijd op zijn kamertje zit, daar heen en weer loopt en in zich zelf praat.

— Dat wijst zeker niet op gezonde hersens, zei Brand met een glimlach. Maar hij moest toch eten. Wat doet hij dan voor de kost?

— Niets, mijnheer. Heus waar. Hij prutst aan een soort werkbank, aan allerlei gekke dingen, maar verkopen doet hij nooit wat, tenminste bij mijn weten. Hij vermagert met de dag, en als dat zo doorgaat, zullen wij hem over een paar weken wel het huis zien uitdragen, maar dan voor het laatst.

Raffles, die aandachtig had geluisterd, gaf Brand een wenk, en zei:

— Wij gaan die zonderling aanstonds bezoeken. Is het moeilijk zijn kamertje te vinden?

— In het geheel niet, mylord. U gaat de zoldertrap maar op, en boven is een deur waarop hij zelf een figuurtje geschilderd heeft, waarvan ik niets begriep, maar ik ben dan ook maar een arme, onwetende, oude vrouw. Misschien zult gij wel kunnen uitmaken, wat het moet voorstellen.

— Dat is voldoende, Mrs. Brayne, zei Raffles, terwijl hij ten afscheid de hand van het oude vrouwtje drukte, dat nogmaals wilde beginnen met een stroom van dankbetuigingen, waaraan Raffles echter spoedig een einde maakte met de belofte, nog eens te zullen terugkomen, wanneer haar zoon thuis zou zijn.

Daarop beklommen de beide vrienden de krakende, half vermolmde, smalle trap naar de zolderverdieping.

Het portaalje daarboven was maar schaars verlicht door een ronde opening in de muur, wonder boven wonder eveneens van een ruitje voorzien, en dat zelfs was schoongemaakt, waarschijnlijk door dezelfde zorgzame, vriendelijke hand die licht en lucht had gebracht op de bovenste verdieping.

De « deur met het teken » was al heel gemakkelijk te vinden.

Raffles wees er Brand glimlachend op en zei zacht:

— De Swastika...

Inderdaad, ongeveer midden op het

paneel van de verveloze deur was, met een ongeefende hand en tamelijk onregelmatig het teken geschilderd, hetwelk de theosofen ontleend hebben aan de godsdienst der Hindoes, het eeuwig draaiend waterrad in de vorm van twee rechte lijnen, aan beide zijden rechthoekig gebogen, en die elkander in het midden kruisen. Verdere onderzoekingen hebben bewezen, dat het van Arische afkomst is, zodat Hitler meende het te kunnen gebruiken als symbool voor zijn zogenaamde Arische idealen. Het werd toen door de nationaal-socialisten (nazi's) hakenkruis genoemd.

De schilder had er zich blijkbaar niet om bekommerd, dat zijn al te volle kwast de verf had doen afdruipeu, waardoor de drempel rijkelijk bemorst was.

Raffles en Brand gingen zo zacht mogelijk de laatste treden van de smalle trap op, die zich recht tegenover de deur met het teken bevond.

Daardoor hoorden zij ook duidelijk het gerucht achter die deur, een soort van gebrom, nu en dan afgewisseld met het heen en weer schuiven van een stoel.

Raffles dacht er eerst aan, te kloppen, maar toen vond hij het beter bij die zonderling eens onverwacht binnen te gaan, om te zien wat de man die zijn eigen naam niet kende, uitrichtte.

Hij draaide dus de kruk van de deur om, en beiden gingen binnen.

De twee mannen stonden in een klein,

laag vertrek, met een schuine zoldering en zo morsig en wanordelijk, dat het iedere beschrijving tartte.

Er was maar één enkel, smal raam in, en twee van de zes kleine ruitjes waren vervangen door een stuk bordpapier, door middel van punaises tegen het hout bevestigd.

Onder dat raam stond een ruw houten tafel, beladen met oude kranten, boeken, en enige instrumenten, waarvan de aard niet aanstonds duidelijk was.

Schuin daarachter stond 'n eenvoudig potkacheltje, dat ondanks de warmte van de heerlijke lentedag roodgloeiend stond, zodat het in het kamertje bijna niet was uit te houden.

Gevaarlijk dicht daarbij lag op de vloer een matras, zo oud, dat het stro er aan alle kanten uitpuilde.

Aan een haak hing een oud jasje, en op de matras lag een hoed met brede rand.

De man echter, die voor de tafel zat, scheen van de bijna ondraaglijke hitte, geen hinder te hebben.

Er vertoonde zich tenminste geen spoor van enig zweetdruppeltje op het gelaat, dat hij zonder enige verbazing te tonen naar de beide bezoekers toewendde, om vervolgens op te staan, en met een hoffelijk gebaar te zeggen:

— Het is goed dat gij gekomen zijt. Weest beiden welkom. Het duurt niet lang meer of ik zal klaar zijn.

HOOFDSTUK II

DE ALCHIMIST

De man was van zijn stoel opgestaan, om de twee hem onbekende bezoekers te begroeten. Hij was zeker zes voet lang, en breed geschouderd, en het was ook niet de ouderdom, die hem voor zijn tijd gebogen had, want naar zijn gelaat en zijn haarkleur te oordelen kon hij hoogstens vijftig jaar zijn.

De ogen stonden helder, maar er was toch iets in, dat Raffles aanstonds meende te herkennen. Zonder bepaald krankzinnig te zijn, had deze man een of ander geestelijk defect, dat dadelijk in het oog moest springen voor iedereen, die enige kennis had van de menselijke physionomie. Er was een onrustig licht in, en zij bleven nooit langer dan een paar seconden op het zelfde punt gericht, behalve wanneer de man voor zijn werktafel zat en in zijn zonderlinge arbeid verdiept was.

Het gelaat was vroeger zeker zeer regelmatig geweest, maar de trekken waren verslapt onder de invloed van een of ander waandenkbeeld.

Het eerst viel de lange, blauwzwarte baard in het oog met nog slechts enkele zilveren draden erdoor, die hem zijn bijnaam hadden gegeven.

Het hoofdhaar was nog vol, maar er werd blijkbaar heel weinig zorg aan besteed, want het hing in dichte, ordeloze lokken langs zijn hoofd.

Wat de kleren aangaat, de beide bezoekers hadden onmiddellijk opgemerkt, dat deze tot de draad versleten waren, maar van een voortreffelijke snit.

De handen waren opmerkelijk door de blankheid en de vorm van de lange, aristocratische vingers.

De man gedroeg zich alsof hij de beide bezoekers reeds lang kende, en hun

komst verwachtte.

Hij zocht nu blijkbaar naar een paar stoelen, vond deze niet, werd verlegen, en brabbelde iets onverstaanbaars, terwijl een rode gloed in zijn wasbleke wangen opsteeg.

— Doe vooral geen moeite, mijnheer zei Raffles haastig, die geen blik had afgewend van het vermagerde gezicht, waarop duidelijk de sporen van honger en ontbering te lezen waren. Wij zullen niet lang misbruik maken van uw kostbare tijd, en kunnen het zonder stoel stellen. Ik hoop dat gij goede vorderingen maakt met uw belangwekkende arbeid.

— Ik zei u reeds dat ik bijna klaar ben, antwoordde Blauwbaard met een trotse glimlach. Nog slechts enkele onbeduidende verbeteringen, en ik zal de wereld verstedeld doen staan door mijn ontdekkingen.

— Is het onhoffelijk, mijnheer, als ik vraag naar de aard van uw werkzaamheden? vroeg Brand, die aandachtig rond had gekeken.

Blauwbaard trok zijn wenkbrauwen hoog op, en zei toen, als iemand die zich beledigd voelt:

— Het is u dus onbekend gebleven, mijnheer, dat ik in dit armzalige kamertje goud maak?

Er vertrok geen spier op het gelaat van Brand toen hij beleefd antwoordde:

— Inderdaad, ik moet bekennen, mijnheer, dat dit voor mij verborgen bleef. Mag men hopen dat uw arbeid dus spoedig vruchten zal afwerpen?

Inplaats van rechtstreeks te antwoorden, deed de man een paar stappen terzijde naar de tafel voor het raam, nam

er een smeltkroes af, en hield deze Brand voor, waarbij hij niets anders zei dan:

— Overtuig u.

Brand keek in de kroes. Er bevond zich op de bodem enig goudkleurig poeder, dat hij onmiddellijk herkende als eenvoudig verguldsel in poedervorm, zoals men het vindt in de goedkope kartonnen doosjes, die in iedere drogisterij voor enkele stuivers te koop zijn, en dat met behulp van harshoudende olie tot een papje wordt gemengd, waarmede men schilderijlijsten en beeldjes kan vergulden.

Brand echter wachtte er zich wel voor, dit ook maar met een enkel woord te doen blijken en zei met voorgewende bewondering:

— Schitterend. Mij dunkt dat gij de oplossing van het vraagstuk zeer nabij zijt.

— Voor mij is het geen vraagstuk meer, mijnheer, zei de fantast, zich trots op de borst slaande. Binnenkort zal de wereld een geheel ander aanzien krijgen. Geen armoede meer, ieder in overvloed, de bevolking der ganse aarde, die zich baadt in het goud. Alle economische kwesties voor goed opgelost, geen nijd meer, en dus ook geen oorlogen.

Terwijl de man met Brand sprak, had Raffles hem met grote aandacht gadeslagen.

Zijn uitgebreide medische kennis, die hij steeds had onderhouden van het ogenblik af, dat hij met de doktersgraad de universiteit had verlaten, kon hem geen twijfel laten over het feit, dat de toestand van deze ongelukkige achteruitging, en steeds verder achteruit zou gaan, tenzij men er in slaagde, een dam op te werpen tegen de vorderingen van de langzaam, maar zeker aansluitende waanzin.

Op het ogenblik was het nog een tamelijk onschuldige afwijking van de geest. De man dacht goud te kunnen maken, en thans scheen dat zijn enige dwaasheid te zijn. Maar Mrs. Brayne had ook gesproken van geheugenverlies, en dat wilde Raffles aanstonds onderzoeken.

Hij vroeg dus met opzet geheel onverwacht:

— Hoe is uw naam?

Blauwbaard scheen in het eerst zijn vraag niet te horen, en Raffles moest ze nog eens herhalen, toen begon de man te glimlachen, en hij stamelde, terwijl hij de smeltkroes weer op de tafel zette:

— Ik zou het u gaarne zeggen, want ik zie dat gij belang stelt in mijn arbeid, maar ik weet het tot mijn spijt niet. Het is soms erg nevelachtig in mijn hoofd, alsof er een mist hangt, en dat is zeer vervelend voor iemand, die zich met wetenschappelijke arbeid bezig houdt.

Hij wreef zich met zijn lange, slanke vingers een paar malen over het voorhoofd, alsof daar iets zat dat hem hinderde, en voor een kort ogenblik scheen hij de aanwezigheid van zijn beide bezoekers volkomen te vergeten.

Met diep medelijden keek Brand neer op die man nog in de kracht van zijn leven, maar bij wie het licht van de rede voor altijd uitgeblust dreigde te worden.

En dat niet alleen, maar de man leed honger, en hij zou misschien van ontbering sterven, zonder zelfs te weten, waaraan hij zijn dood moest toeschrijven.

Er was natuurlijk niet aan te twijfelen of de man was oprecht hij wist inderdaad niet meer wie hij was. Brand herinnerde zich goed dat de laatste wereldoorlog veel van deze gevallen van amnesie veroorzaakt heeft.

De zonderling had zich weer gebogen over zijn wonderlijke instrumenten, zijn retorten en maatglasaasjes, en liet weer dat zonderlinge gebrom horen, toen Raffles, die naast hem was komen staan, luid en onverwacht vroeg:

— En hoe gaat het met je vrouw?

Blauwbaard kwam langzaam uit zijn gebukte houding overeind en er lag een wonderlijke uitdrukking van pijnlijke onzekerheid op zijn gelaat, toen hij, na enige aarzeling, en alsof de vraag hem volkomen verrast had, ten antwoord gaf:

— Ik denk dat zij het heel goed maakt, heel goed, mijnheer. Zij is al tien jaren dood, misschien wel langer, en zij heeft nooit iets gedaan, dat haar het recht zou onthouden, om de hemel binnen te gaan.

Brand keek Raffles met grote verbazing aan, toen deze naar de vrouw van de arme dwaas vroeg, totdat zijn blik viel op de brede trouwring, die de goudzoeker aan de ringvinger van zijn linkerhand droeg.

De ring moest daar jaren en jaren lang op dezelfde plaats hebben gezeten, want het vlees er om heen was opgezet, of, wat waarschijnlijker was, daar de bezitter zeker niet dikker was geworden, hij had de ring van een andere vinger afgenomen, van een pink misschien en toen, zonder te weten wat hij deed, het gouden bandje aan een andere vinger geschoven.

Hoe dit mocht zijn, de ring zat daar nu stevig vast, en het was duidelijk te zien, dat deze onmogelijk kon worden afgeschoven.

Raffles boog zich ongemerkt een weinig voorover, om te trachten een merkteken op de ring te zien, maar deze was geheel glad.

Misschien bevond er zich van binnen een of ander opschrift, een naam, een datum, maar dat was natuurlijk onmogelijk waar te nemen, zolang die ring niet kon worden afgeschoven.

Raffles trachtte opnieuw een gesprek met de ongelukkige aan te knopen, maar deze was al weer zo verdiept in zijn werk, dat hij slechts onsamenhangende antwoorden gaf.

Vreemd genoeg scheen de aanwezigheid van de twee vreemdelingen hem plotseling te irriteren. Hij had hun de rug toegedraaid, en bekeek door zijn vergrootglas een stukje geel metaal, waarschijnlijk gewoon koper, dat hij misschien voor goud aanzag.

De twee vrienden wierpen nog een laatste blik door het armoedig hokje en gingen toen heen, met het vaste voornemen, voor deze arme dwaas, die anders zeker van honger zou sterven, zo spoedig mogelijk alles te doen wat er te doen viel.

Toen zij naar beneden gingen, kwamen zij juist op het portaal Jack Brayne tegen, een flink opgeschoten jongeman van een jaar of drie, vier en twintig, met heldere ogen en een gezonde kleur.

Hij was zichtbaar verheugd, toen hij

Raffles zag, greep diens hand, drukte ze stevig en zei:

— Moeder heeft mij juist verteld dat gij hier waart. Maar zij kon u het laatste, goede nieuws nog niet vertellen, want dat wist zij zelf nog niet; ik ben vandaag al weer bevorderd, en naar een andere afdeling overgeplaatst; zes pond in de week. Ik zal nog miljonair worden, en dat hebben moeder en ik aan u te danken.

— Niet aan mij, Jack, maar aan je eigen kunde en energie. Ik ben maar een schakel geweest, een bemiddelaar. Je ziet er uit als een heel gelukkig jongmens en dat doet mij genoegen, want die ziet men tegenwoordig niet zo vaak, helaas.

Op dat ogenblik leek er een schaduw over het portaal te glijden, die achter Raffles heengleed, en toen deze zich snel omkeerde, zag hij nog net een knap, jong meisje de woning van Mrs. Brayne binnen glippen.

En toen hij weer naar Jack keek, zag hij, dat de jongeman een hoogrode kleur had gekregen.

De stem van Raffles had een zachte klank en zijn staalgrijze ogen leken een weinig omfloerst, toen hij met zijn hand op de schouder van Jack Brayne, tot hem zei:

— Gelukkig kan men nog wel om andere dingen, dan om geld verheugd zijn, beste kerel. Was die jonge dame niet uw buurmeisje, Ellen Howard?

— Ik, ik geloof het haast wel, mylord, antwoordde Jack verlegen.

— Geloof je het alleen maar? Dan zou ik maar eens rap naar binnen gaan, om je ervan te overtuigen.

— Ziet gij, ik wil voor u geen geheimen hebben, want gij hebt zoveel voor ons gedaan, zei Brayne, ik zou het vroeger niet gewaagd hebben, een woord tegen Ellen te spreken over liefde, maar nu ik zo veel verdien, nu men tevreden over mij is op de fabriek, en ik blijkbaar een goede toekomst tegemoet ga, nu vond ik, dat ik niet meer zo bescheiden behoefde te zijn.

— Gelijk heb je Jack, zei Raffles, en maakte vlug zijn hand los uit die van de electricien. Hij wendde zich naar

de trap met de woorden:

— Ik denk dat wij spoedig weer eens terug komen. Tot ziens mijn jongen.

En zonder nog eens om te kijken, liep hij haastig de trap af.

De twee vrienden zaten zelf al weer in hun auto, die op de hoek van White-chapel Road geparkeerd had gestaan, met de reusachtige chauffeur Henderson achter het stuur, toen Raffles, met iets van bitterheid in zijn stem zei:

— Zes pond in de week. En daarmee is die jongen de koning te rijk, alleen omdat hij jong is, geloof in de toekomst heeft, en van een lief meisje houdt. En om hem heen vechten duizenden als wilde dieren, om een hand vol goud, en volkeren vliegen elkander naar de strot om een paar liters olie.

— Wie weet hoe het naderhand met hem wordt, zei Brand hoofdschuddend.

— Ja, precies, wie kan dat weten? Wie kan zeggen hoe zelfs een knaap als Jack Brayne naïef, fris, onbedorven, met weinig tevreden, later kan worden in een door en door bedorven maatschappij als deze?

Maar voor het ogenblik is hij gelukkig, en hij moest eens weten hoe ik hem benijd met mijn miljoenen, en mijn kennis, en mijn wereldwijsheid.

Raffles zat een ogenblik strak voor zich uit te staren, maakte toen een gebaar alsof hij iets wegwierp en zei met een geheel veranderde stem:

— Dat is een wonderlijk geval met die arme waanzinnige op de zolderkamer.

— Inderdaad. Denk je ook niet, dat een zekere schok, te zwaar voor hem om te dragen, die toestand in het leven heeft geroepen?

— Mij dunkt, dat daaraan niet te twifelen valt, antwoordde Raffles. Er moet iets in het leven van die man zijn voorgevallen, dat zijn hersens op een al te zware proef heeft gesteld. Dat geheugenverlies is stellig plotseling ingetreden. Op een zekere dag heeft hij zijn huis verlaten, en hij is er niet meer in teruggekeerd, eenvoudig omdat hij niet meer wist waar het stond. En

wie weet welke noodlottige omstandigheden toen hebben samengespannen, om hem als het ware door de samenleving te doen vergeten? Wellicht had hij in het begin wat geld in zijn zak, maar dat heeft hij natuurlijk moeten uitgeven aan huisvesting en levensmiddelen, zijn waanzin nam langzamerhand toe, en zo moest dit het einde wel zijn. Papieren heeft hij zeker niet, want in de loop der jaren zou men die toch wel eens te zien hebben gekregen, waardoor het mogelijk zou zijn, hem aan zijn familie terug te geven.

— En wie weet wat voor familie? Naar de snit van dat oude pak te oordelen...

Brand kon niet uitspreken.

Raffles had hem plotseling bij de arm gegrepen, terwijl zijn ogen begonnen te schitteren, en hij opgewonden uitriep:

— Het pak. Dat wij daaraan niet hebben gedacht.

Wij zijn domoren zeg ik je; dat oude pak kan ons immers de oplossing brengen.

— Hoe zo? Denk je dan soms nog iets in de zakken te vinden?

— Niet in de zakken, maar aan de binnenkant van de kraag. Dat pak was geen confectie, maar een costuum naar maat. De naam van de kleermaker moet er stellig in staan. Wij gaan naar hem toe, met de jas en na enig zoeken zal die kleermaker ons toch wel de naam kunnen noemen van de klant, die dat pak bij hem liet maken. In ieder geval moet het geprobeerd worden.

Hij verzocht Henderson terug te keren, en een half uur na zijn vertrek was Raffles weer bij Mrs. Brayne, om haar te verzoeken een confectiepak voor haar bovenbuurman te kopen en zijn oude versleten kleren mee te nemen en voor hem te bewaren.

Maar Blauwbaard was een kwartier geleden uitgegaan.

En Blauwbaard keerde die avond niet terug.

En ook niet die nacht, of een van de volgende dagen...

HOOFDSTUK III

HET VERDWENEN KLEDINGSTUK

Toen er een paar dagen waren verstreken, zonder dat er iets werd vernomen van de verdwenen zonderling, nam Raffles zich voor, een grondig onderzoek in te stellen.

Hij was belang gaan stellen in die man, die meende, goud te kunnen vervaardigen, en in wiens verleden duistere dingen moesten zijn, die Raffles, als het hem mogelijk was, wilde ophelderen.

De brede trouwring wees er op dat Blauwbaard getrouwd was. Leefde zijn vrouw nog? En zo ja, waar dan? Waren er kinderen, die plotseling en op een vreemde wijze van hun vader beroofd werden, die dus voor hen dood was, en toch ook weer niet dood?

Wat was de aanleiding geweest tot dat plotseling verlies van geheugen?

Dat kon niets anders zijn geweest dan een zware slag, zo zwaar, dat hij een man in de kracht van zijn leven bijna tot een onnozele dwaas had gemaakt, nauwelijks in staat, zich zelf in het leven te houden.

Tenslotte, wat was er nu met hem gebeurd?

Het was bijna zeker, dat hem een of ander ongeluk was overkomen.

Dergelijke lieden lopen vaak in gedachten verzonken, zonder zich om het drukke verkeer te bekommeren, en het was best mogelijk, ja zelfs zeer waarschijnlijk, dat hij was aangereden, en dat hij nu in een of ander ziekenhuis lag, tenminste wanneer men hem niet voor dood had opgenomen.

Toen er dus drie dagen verlopen waren, en Raffles naar de Bishop Street was gegaan, tenslotte naar de vermiste man te vragen en daar moest vernemen,

dat hij nog steeds niet was teruggekeerd, begon hij snel en dadelijk zijn onderzoek met al de hulpmiddelen, waarover hij beschikte.

Dit stond vast: op die bewuste avond kon Blauwbaard onmogelijk ver zijn gekomen, en het ongeluk, als er een had plaats gehad, moest hem dus niet ver van zijn woning overkomen zijn.

De mogelijkheid bestond, dat hij op een bus was gestapt, en in die richting begon Brand op verzoek van Raffles het onderzoek, terwijl deze zelf de ziekenhuizen een voor een opbelde.

Wat hij vermoedde en verwacht had, gebeurde dan ook al zeer spoedig: In een van die inrichtingen was inderdaad drie avonden tevoren een vrij haveloos gekleed man opgenomen, met een zwarte baard, en een mager, hongerig gezicht, die aangereden was door een vrachtauto.

Het opgelopen letsel was gelukkig niet dodelijk geweest, maar toch wel zo ernstig, dat onmiddellijke opname in een ziekenhuis noodzakelijk was, waar de patiënt minstens veertien dagen zou moeten blijven.

Raffles noteerde de naam, stelde zich in verbinding met Brand, die op geregelde tijden in een klein koffiehuis aan de Whitechapel Road aan de telefoon zou komen, en deelde hem mede dat hij zijn onderzoek wel kon staken.

Zodra Brand de bibliotheek binnentrad in het kleine, fraai gemeubelde huis van Raffles, waar hij onder de naam van Lord Aberdeen woonde, zei deze eenvoudig:

— Ik geloof dat wij hem hebben.

— Waar is hij dan? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Hij ligt op het ogenblik in het

King Albert Hospital. Een aanrijding. Niet dodelijk, maar hij is nog altijd bewusteloos.

— Misschien dat de schok hem zijn geheugen teruggeeft, riep Brand op levendige toon.

— Daaraan heb ik ook al gedacht, Charles. Zulke dingen gebeuren wel eens, een enkele maal. Wij moeten er echter maar niet te vast op rekenen. En het komt ook wel voor, dat zulk een plotse-linge schrik pas maanden, ja soms zelfs jaren later zijn genezende invloed doet gelden. In ieder geval gaan wij er nu dadelijk heen. Misschien kunnen wij de arme kerel van nut zijn, en zorgen dat hij wat meer krijgt, dan de gewone verpleging.

Een ogenblik later stoot de door Henderson bestuurde, donker blauwe limousine reeds door de straten, tot aan de grens van de wijk van Whitechapel en stopte daar in de late namiddag voor het grote, nieuw hospitaal, hetwelk daar tijdens de eerste wereldoorlog gebouwd was en de naam van Koning Albert van België had gekregen.

Het kostte enige moeite, alvorens de twee vrienden verlof kregen, de patiënt te bezoeken, want eerstens was hij in de laagste klasse ondergebracht, en daarvoor was het nu geen bezoekuur, en bovendien was hij nog steeds bewusteloos, ofschoon de dokter hoopte, dat hij daaruit ieder ogenblik zou ontwaken.

Maar toen Raffles de naam Lord Aberdeen had genoemd, schikte zich alles verrassend snel. De hoofdverpleegster wist, dat die jongeman met zijn blauwe ogen, die met Zijne Lordschap was meegekomen, ieder jaar wel bijna honderdduizend pond gireerde, verdeeld onder ziekenhuizen en andere instellingen van maatschappelijk nut.

En zo ging dus een jong verpleegstertje de beide bezoekers voor naar de gemeenschappelijke zaal voor mannen, waar wel tachtig bedden konden staan, en waar men de patiënt had neergelegd.

Raffles zag onmiddellijk dat er geen naam was ingevuld op de kaart, die aan het hoofdeinde van het bed hing.

Dat was ook onmogelijk, overwoog hij

aanstonds, want de gewonde man was bewusteloos binnengebracht, en had blijkbaar geen papieren bij zich, waaruit zijn identiteit kon blijken.

Alleen de aard van het ongeval was dus ingevuld: « Enkelvoudige ribbenbreuk, vleeswonde aan de dij. »

Nu dat zag er nogal geruststellend uit, meende Brand, die naast het bed was gaan staan, waaromheen dadelijk door de twee zaalzusters het beschermend kamerschut was geplaatst.

Maar voor zij weer vertrokken, vroeg Raffles:

— Verkeert hij al lang in deze toestand?

— Hij heeft zich zojuist voor 't eerst bewogen, mijnheer gaf een der zusters ten antwoord. Het is vreemd, dat hij zo lang bewusteloos blijft, terwijl de wonden toch niet zo heel ernstig zijn.

— Heeft de chirurg operatief moeten ingrijpen?

— Dat was niet nodig. Hij wil daar mee wachten, totdat hij uit zichzelf weer is bijgekomen. Dan zal hij ons ook zijn naam wel zeggen en zijn woonplaats.

— Ik vrees dat dit niet het geval zal zijn, zuster. Niemand in het huis, waar hij woont, kent zijn naam, omdat hij die zelf ook niet weet. Het is een geval van aenemi, van geheugenverlies en van zinsverbijstering. De ongelukkige verkeert in de waan, dat hij goud kan maken.

De zuster had verbaasd toegeluisterd en zei:

— O, maar dan wilt u ons misschien zijn adres wel opgeven, zodat wij zijn familie kunnen waarschuwen.

Raffles schudde het hoofd en zei:

— Ook dat zal onmogelijk zijn, zuster. Het is heel goed mogelijk, dat hij familie heeft, misschien zelfs hier in Londen, maar daar weet hij zelf niets van.

— Maar hij draagt een trouwring, riep de zuster verwonderd uit.

— Ja, hij moet getrouwd zijn, maar ik verzeker u, dat hij al twee maanden in het huis woont, waar ik hem ontmoette, zonder dat ooit iemand naar hem is komen vragen.

— Nu, dan kunnen wij er ook verder

niets aan doen.

— Ik zal wel voor hem zorgen, zei Raffles eenvoudig. Zodra het door de dokter wordt toegestaan, kunt gij hem op mijn kosten naar een afzonderlijke kamer laten overbrengen. Daar zal hij zich zeker heel wat rustiger voelen met zijn arme, verwarde hersens.

Op dat ogenblik maakte de gewonde een zwakke beweging, die onmiddellijk door het oog van de andere verpleegster werd opgemerkt.

Haar zachte kreet riep de anderen aanstonds naar het hoofdeinde van het bed.

Allen keken vol spanning neer op het wasbleke vermagerde gezicht, waartegen het zwart van de baard scherp afstak.

De oogleden begonnen te trillen, en als met moeite sloeg Blauwbaard ze op.

Eén enkele blik was voor Raffles voldoende om te zien, dat de schok van de aanrijding niet de gevolgen had gehad, die hij er een ogenblik van had gehoopt. Nog altijd stonden de ogen vreemd, en was de blik vaag en troebel. Ook lag er niet de minste verwondering in, toen hij met moeite het hoofd ophief en rondkeek. En toch had zijn eerste indruk verbazing moeten zijn, dat hij zich in deze vreemde omgeving bevond.

Toen zei hij heel beleefd, en het klonk allerzonderlingst, op dit ogenblik en op deze plek:

— Ik heet u hartelijk welkom, Majesteit. Neem plaats, als ik u verzoeken mag.

De zusters glimlachten alleen maar. Die hadden al heel wat anders vernomen uit de monden van dronkaards en krankzinnigen.

Brand keek met diep medelijden neer op de patiënt, vatte even de rondtastende hand tussen zijn sterk, gezonde vingers, en vroeg deelnemend.

— Hoe gevoelt gij u, vriend?

— Heel goed. Dank u wel. Maar waarom gaan die dames toch niet zitten. Deze kamer lijkt mij heel groot toe. Ik ben een beetje licht in mijn hoofd, ik zou wel weer willen slapen.

Een ogenblik daarna sloten zijn ogen zich al weer.

— Hij zal binnen een paar weken volkomen genezen zijn, zei een der zusters op geruststellende toon tot Raffles, die reeds zijn handschoenen had genomen om heen te gaan toen hem iets scheen in te vallen.

Op levendige toon wendde hij zich tot de zuster, die gesproken had en zei zacht:

— Luister eens, zuster. Ik heb u iets te vragen. Ik stel belang in deze man. Ik heb reeds drie dagen geleden een poging gedaan om de sluis op te lichten, die over zijn verleden ligt. Papieren heeft hij niet; misschien bevat zijn trouwring een paar letters, of een datum die ons houvast zouden kunnen geven maar ook dat is niet zeker. Bovendien zou men de ring moeten door vijlen. Er is mij reeds vier dagen geleden een ander middel ingevallen. De man draagt kleren, tot op de draad versleten, en die zeker wel tien jaar oud zijn, maar die stellig afkomstig zijn van een goede kleermaker. Nu vermoed ik dat in de jas nog wel het merk van de kleermaker zichtbaar zal zijn. Het zou mogelijk kunnen zijn, dat deze mij inlichtingen zou kunnen geven. In ieder geval wil ik die poging wagen. Zoudt gij mij even die jas willen tonen?

— Wel zeker, mylord met het grootste genoegen, antwoordde de verpleegster.

Zij ging naar een der wanden van de zaal, waar zich een rij smalle genummerde kastjes bevond, bestemd om er de kleren in op te hangen van de patiënten.

Die kastdeuren worden gemeenlijk afgesloten door middel van een slot waarop geen sleutel, maar 'n zogenaamde paspartout past, zoals die bij de meeste grote instellingen gebruikt worden.

De beide vrienden zagen haar een van die smalle kastdeuren openen, even zoeken, en toen hoorden zij haar duidelijk een kreet van verrassing slaken.

De andere zuster, die was weggeroepen, kwam dadelijk naar haar collega toe, en een kort ogenblik spraken zij druk en opgewonden op gedempte toon met elkander.

Toen kwamen beiden, na de kastdeur

gesloten te hebben snel terug, en de zuster die met Raffles gesproken had, zei op een toon van de grootste verbazing:

— Ik begrijp er niets van mijnheer. De jas hangt niet in het kastje.

— De jas is er niet? herhaalde Raffles afgemeten. Is het mogelijk, dat die kleren worden gereinigd?

— Dat is dadelijk na zijn opneming gebeurd, zoals het voorschrift luidt. Ik zelf heb de kleren in de kast opgehangen; trouwens ik weet met absolute zekerheid, dat de jas er een paar uur geleden nog hing, want ik ben toen nog eens gaan kijken of ik misschien een papier kon vinden tussen de voering, een brief, een enveloppe of iets dergelijks, waaruit wij zijn naam hadden kunnen opmaken.

De beide vrienden hadden een snelle blik met elkander gewisseld.

Wat had dat te betekenen? Wie zou nu de jas van een arme man stelen? En met welk doel? Wie kon het hebben gedaan, zonder dat het gemerkt werd?

Maar de beide zusters waren reeds in volle actie. Dit moest dadelijk opgehelderd worden. Het was onbegrijpelijk, dat zulk een geheel versleten kledingstuk waar niemand een stuiver voor zou geven, uit een gesloten kast gestolen werd.

En toch kon er van een vergissing geen sprake zijn. De zuster wist tot op een paar minuten na, wanneer zij de jas doorzocht had en weer in de kast had opgehangen.

— Kun je soms de jas in gedachten ergens anders hebben neergelegd? vroeg de jongste verpleegster, die geheel in de war scheen te zijn.

— Neen, hoor, ik loop toch niet te dromen. Voor de kast staande, heb ik de zakken doorzocht; niemand kon mij storen, en ik had dus geen reden met de jas weg te lopen. Ik herhaal nog eens, dat ik de kleren weer aan de haak heb gehangen, en toen de deur op slot heb gedraaid.

— Wel, dan hebben wij hier te doen met een eigenaardig feit, zuster. Binnen anderhalf uur, terwijl het nog licht is, en in een zaal, waar zestig van de tach-

tig bedden bezet zijn, is uit een gesloten kast een versleten jasje gestolen, dat volstrekt waardeloos is.

— Voor 't ogenblik stel ik het meeste belang in de zaak, hoe de diefstal kon plaats hebben, zonder dat het gemerkt werd.

— O, dat is niet zo vreemd, als het klinkt, antwoordde de jongste verpleegster. Het is hier in de namiddag nog al druk. Bovendien zijn er juist vandaag acht of negen patiënten gebracht, terwijl er drie zijn ontslagen. Dat geeft heel wat geloop, en de kasten worden dus herhaaldelijk geopend en weer gesloten.

— Dat laat zich horen, zuster, zei Raffles nadenkend. Intussen moet het toch opgevallen zijn, als er een vreemde de zaal binnen was gekomen.

— Dat spreekt vanzelf.

— Was er vandaag bezoekdag?

— Neen. Gij hebt een speciale vergunning gekregen.

— Wanneer maakte de dokter zijn laatste ronde?

— Die is hier vanochtend om acht uur voor het laatst geweest. Hij komt pas om zes uur weer terug.

— Kan hier iemand binnen komen, zonder dat gij het onmiddellijk ziet?

— Nu, onmogelijk is het niet, maar hij zou toch niet lang onopgemerkt blijven, zei de jongste verpleegster. Overtuig u zelf maar. De zaal heeft vier brede uitgangen naar de gemeenschappelijke gang, waaraan nog drie geheel gelijke mannezzalen gelegen zijn, en dan nog een kleine dienstdeur, die alleen voor ons, zusters, bestemd is, en waardoor wij gaan, als wij in de keuken of in de apotheek moeten zijn.

— Is er dicht bij die deur een trap naar beneden?

— Ja, een ijzeren wenteltrap.

— Kunnen zusters van andere afdelingen hier in en uitlopen?

— Natuurlijk. Maar gij gelooft toch niet mijnheer...? begon de oudste verpleegster.

— Zuster, in zulk een vreemd geval, zijn vreemde veronderstellingen gewettigd, antwoordde Raffles rustig.

— En iedereen kan wel aan een verpleegster overstuur komen, opperde de an-

dere zuster.

— Daar maakt gij een schranderere opmerking, hernaam Raffles. Zou een vreemde zuster hier onmiddellijk opvallen, gelooft gij?

— Ik geloof het niet. Er zijn hier minstens honderdtwintig zusters. Het zou lang duren, voor men een vreemd gezicht in zulk een grote zaal als deze zou opmerken. En de dief of de dievegge had aan een halve minuut genoeg om de diefstal te plegen.

— Hebt gij allen een paspartout, die op de kastjes past? vroeg Raffles weer.

En zijn die paspartouts in het hele gebouw gelijk?

— Ja, dat wel.

— Mag ik de uwe eens zien?

Wel wat verwonderd stak de oudste verpleegster haar hand in de zak van haar witte schort en overhandigde Raffles de stalen stift.

Deze bekeek het voorwerp even en haalde de schouders op.

Het was een heel gewone koperen stift, met een vierkant gat, zoals men ze vaak in de handen van tram- en treinconducteurs ziet. Dit ding paste dus stellig op al de deuren, bestemd om kledingstukken te bewaren, en dat zouden er misschien wel een paar honderd zijn.

Raffles gaf de paspartout weer terug, dacht een ogenblik na, en zei toen weer:

— Een ding is toch niet heel duidelijk. Hoe heeft de dief, hetzij man of vrouw, die jas kunnen meenemen, zonder dat het werd gezien? Men moest er toch re-

kening mee houden, dat een van de patiënten zijn richting kon uitkijken.

— O, wat dat betreft, het is, dunkt mij niet zo moeilijk, zulk een dun, versleten colbertjasje onder een schort mee te nemen, antwoordde de oudste zuster, een weinig ongeduldig. En ik moet u zeggen dat voor mij niet de wijze, waarop de diefstal plaats vond, maar het doel ervan de hoofdzaak is. Het is mij volkomen raadselachtig, wat men aan zulk een jas kan hebben, die zelfs een voddenkooptman niet op zijn kar zou willen meenemen.

Raffles keek haar op een vreemde wijze aan en zei toen, terwijl hij zijn hoed nam:

— Misschien hebt gij daarin wel gelijk. Ik hoop dat men de dief spoedig zal ontdekken, in het belang van deze man hier. Wij gaan nu heen, zuster, en ik zal zo vrij zijn, vanavond nog even op te bellen. Misschien is er dan iets ontdekt.

* * *

Wat dat betreft, had Raffles goed gezien.

Men had inderdaad iets ontdekt, die avond, toen hij telefoneerde. Want men had het versleten jasje van Nr. 17 terug gevonden in een weinig gebruikte gangkast.

Maar de naam en het adres van de kleermaker waren er zorgvuldig uitgetornd...

HOOFDSTUK IV

HET MEISJE, DAT HOGER OP WILDE

Nadat Raffles deze telefonische mededeling had aangehoord, legde hij de telefoon langzaam neer, en wendde zich om naar Brand die in de gemakkelijkste stoel zat, die hij in de bibliotheek had kunnen vinden en gespannen naar hem keek.

— Wel? vroeg hij, een rookwolk uitblazend.

— Teruggevonden, maar zonder het merk.

— Wat zeg je daar? En is het zeker, dat er een in heeft gezeten?

— Daar vroeg ik natuurlijk dadelijk naar. Zuster Duncan, dat is degene, die vanmiddag de ontdekking deed, vertelde mij, dat de stof, waarop het zijden lint met naam en adres van de kleermaker vastgestikt had gezeten, veel donkerder van kleur was, dan de rest van het jasje. Trouwens zaten kleine stukjes van de losgetornde draad er nog in. En je begrijpt, dat een vrouw zich in zulke dingen nooit kan vergissen.

— Dat is het merkwaardigste, wat ik nog ooit gehoord heb, barstte Brand uit. Wat heeft dit allemaal te betekenen?

— Mij dunkt, dat er maar een enkele oplossing zal zijn, amice, antwoordde Raffles, die zich tegenover Brand in een stoel liet vallen, en zijn lange benen kruiste.

— Ik ben benieuwd het uit jouw mond te horen, want ik wil wel bekennen dat de zaak voor mij volkomen duister is.

— Dat valt mij van je tegen, Charles, zei Raffles, hem met de vinger dreigend. Deze diefstal, die niet zonder gevaar was, op heterdaad ontdekt te worden, en dus reeds daardoor het be-

lang van het geval aantoonde, had alleen de roef van een voddig jasje ten doel. Wat blijkt dus al dadelijk? Dat het niet om dit voorwerp als zodanig te doen was, maar dat het iets vertegenwoordigde, van oneindig groter belang.

— Het kleermakersmerk?

— Dat in de eerste plaats. Waarom werd het gedaan? Alleen maar, dunkt mij, om de bewusteloze patiënt te beroven van het enige identiteitsteken, dat hij nog bezat.

— Maar Edward, als wij dat aannemen, dan moeten wij ook als vaststaande beschouwen, dat de dief wist, met wie hij te doen had, en wie Blauwbaard is.

— Welnu, wat belet ons om dat aan te nemen? vroeg Raffles kalm. Is het niet mogelijk dat er in Londen personen zijn, die geweten hebben, wie Blauwbaard was?

— Maar waarom maakten zij dat dan niet bekend? riep Brand uit.

— Wel, omdat hun belang meebracht, het geheim te houden.

Brand keek Raffles met grote ogen aan en mompelde:

— Ik mag een staart krijgen, als ik je kan volgen. Welk belang kan iemand er bij hebben, dat zulk een arme drommel weer aan zijn gezin wordt teruggegeven?

— Als wij eens aannamen, dat die terugkeer juist moet worden belet?

— Maar om welke reden?

— Is het niet mogelijk, Charles, dat er iets met die man is gebeurd, hetwelk plotseling zijn persoon van groot belang maakt? Het is duidelijk, dat een man, die arm is, en daarenboven zijn geheugen kwijt, niemand wel rekende

kan berokkenen. Het wordt echter anders, wanneer hij bij voorbeeld eensklaps schatrijk zou worden.

— Je bedoelt, hij kon een erfenis hebben gekregen? riep Brand uit met een schok overeind komend uit zijn stoel.

— Ja, iets dergelijks bedoel ik. Men heeft groot gevaar gelopen, betrapt te worden bij die bewuste diefstal, en dat lostornen van het merk uit die jas is natuurlijk niet voor de grap gedaan, en hij of zij die het weet, is stellig niet ontbloot van scherpzinnigheid. Een domoor komt maar niet zo gauw op de gedachte, dat een simpel kleermakersmerk een man zou kunnen legitimeren. Hieruit blijkt, dat men wilde beletten, dat Blauwbaard herkend werd. Zijn toestand moet dus in een of ander opzicht aanmerkelijk veranderd zijn, sedert een paar weken, of maanden wellicht. En die verandering kan onmogelijk iets anders zijn, dunkt mij, dan een vermeerdering van rijkdom, die hem te wachten zou staan, als men hem vond. Of vindt jij mijn redenering soms al te gezocht?

— In het minst niet. Integendeel het is heel logisch, wat je daar zegt. Maar toch, als je gelijk hebt, dan blijft er nog veel raadselachtigs over. Volgens jou immers zou er dan iemand bestaan, die er voordeel bij heeft, dat Blauwbaard niet te voorschijn komt, hetgeen dan slechts kan betekenen, dat die geheimzinnige man of vrouw het geld in handen zou krijgen, indien Blauwbaard zich als erfgenaam niet komt aanmelden.

— Precies.

— Maar dan zou die iemand al die tijd hebben moeten weten wie Blauwbaard was, en waar hij hem kon vinden. Want de man was zijn geheugen kwijt en kon onmogelijk aan iemand zijn naam noemen.

— Wel, Charles, daarvan ben ik ook overtuigd, zei Raffles rustig. Dat er tot dusverre niet is opgetreden, betekent alleen, dat Blauwbaard onschadelijk was, en men hem dus niet wilde lastig vallen. Maar, mij dunkt, dat zij altijd geweten moeten hebben, dat er nog wel eens een dag kon komen, waarop de ar-

me man zijn rechten zou kunnen doen gelden. Wat nu de aanslag betreft...

— De aanslag? herhaalde Brand verwonderd.

— Ja zeker. Bij nader inzien, geloof ik niet, dat de man het slachtoffer is geworden van een ongeluk, maar wel degelijk van een boosaardig opzet.

— Dus je denkt, dat men hem heeft willen doden? riep Brand ontzet uit.

— Ja, dat geloof ik. Want doden kunnen niemand meer lastig vallen.

Het bleef even stil in het vertrek, en Brand verviel in diep nadenken.

Plotseling was een afgrond van misdaad en hebzucht voor hem opengegaan, en hij bewonderde de vlugheid, waarmee Raffles de toeleg had doorzien.

Na enkele ogenblikken begon hij weer:

— Ik neem aan, dat je gelijk zult hebben, Edward. Er moet dus iemand bestaan, die op de hoogte was van het verblijf van Blauwbaard, en die dadelijk in actie is gekomen, toen er gevaar dreigde, dat een grote erfenis, of welk ander geldelijk voordeel dan ook, hem zou kunnen ontgaan. Ik wil verder ook aannemen dat de aanrijding met opzet plaats vond, en dat de dader bemerkend dat zijn opzet slechts ten dele geslaagd was, zijn slachtoffer heeft willen beroven van iedere kans om zich te legitimeren. Maar dan zou ik toch wel eens willen weten, hoe die roof van het jasje in zijn werk is gegaan.

— Het kan mijns inziens alleen gedaan zijn door een der verpleegsters.

— Wat je daar zegt, klinkt afschuwelijk, Edward, riep Brand uit.

— De zucht naar geld houdt voor geen enkel beroep halt, zei Raffles op harde toon. De ouderen zijn misschien standvastiger, maar de jongeren bezwijken in de regel al te spoedig aan de verleiding.

— Maar kan het niet een vreemde geweest zijn, vermomd als verpleegster?

— Dat kan ik bijna niet geloven, amico. Dat zou te veel bezwaren hebben gehad. Ga maar eens na. Hoe had een vreemdeling nauwkeurig moeten weten, waar men Blauwbaard had neergelegd, en, wat veel belangrijker is, welk nummer het kastje droeg, waarin zich zijn

kleren bevonden?

— Dat had hij of zij kunnen informeren.

— Niet, als hij werkelijk zo sluw is, als ik denk, wierp Raffles tegen, want dat zou achterdocht hebben gewekt. Welk belang zou iemand er bij kunnen hebben te weten in welke kast wat kleren hangen, die weinig beter zijn dan voddens?

— Dat is zo. Dat zou zeker een vreemde indruk hebben gemaakt.

— Dat wil dus zeggen, Edward: Je gelooft dat een van de verpleegsters is omgekocht?

— Dat moet ik wel geloven.

— Heb je in het bijzonder een van die meisjes op het oog?

— Ja, Charles, dat heb ik. Is het jou ook niet opgevallen, dat die jongste verpleegster met die donkere ogen wel wat al te vlug was met haar verklaringen en ons als het ware in de mond gaf, wat wij moesten vragen?

Brand maakte een gebaar van schrik, en riep uit:

— Dat kan ik bijna niet geloven. Zo'n knap meisje, met zo'n onschuldige uitdrukking op haar fris gezichtje.

— Charles, jij kent de vrouwen nog niet genoeg. Ik voor mij laat mij maar zelden bedriegen door het uiterlijk van een vrouw. Ik zou je voorbeelden kunnen noemen uit de geschiedenis, een half dozijn als je wilt, die je wantrouwend zouden moeten maken. Er zijn giftmengsters geweest, die een dozijn bloedverwanten en echtgenoten naar de andere wereld hebben geholpen, en die een engelachtig uiterlijk hadden. Daarentegen kan ik je weldoeners van de mensheid opnoemen, edelmoedige mannen en vrouwen, die zo lelijk waren, dat men hen tot iedere misdaad instaat zou hebben geacht. En daarom zal ik zo vrij zijn, dat jonge deertje goed in het oog te houden. Ik blijf er bij, dat de diefstal gepleegd moet zijn door iemand, die van alle omstandigheden goed op de hoogte was, en dat kan alleen maar een verpleegster zijn, en dan een zuster, die op de zaal zelf dienst doet.

— Maar hoe kwam ze aan de

paspartout? vroeg Brand, die nog niet overtuigd scheen.

— Je hebt zelf gehoord, dat er veel van die dingen in verschillende handen zijn. Zij kan zo'n koper staafje heel gemakkelijk ergens weg hebben genomen en na gebruik weer op zijn plaats hebben gelegd.

Brand schudde mistroostig het hoofd, en zei, half voor zich heen:

— Ik zou het vreselijk vinden, als je in dat opzicht gelijk zoudt hebben, Edward.

Raffles haalde de schouders op en zei:

— Het is vreemd, dat je zo vele jaren aan mijn zijde hebt geleefd en mijn avonturen hebt gedeeld, terwijl je nog altijd onkundig schijnt te zijn van de grondwaarheid, dat de zucht naar geldelijk gewin ieder mens is aangeboren, en dat begeerte naar weelde en rijkdom een soort van instinct is, waaraan maar heel weinigen onder ons niet zijn onderworpen. Dat jonge verpleegstertje ziet waarschijnlijk een andere toekomst voor zich dan het verplegen van zieken en gewonden. Vergis ik me, des te beter. En daarom zullen wij dadelijk een onderzoek instellen. Maar eerst zal ik je nog iets anders moeten verzoeken, Charles. Het is geen aangenaam werk, maar het zal gedaan moeten worden, voor we met kans van slagen iets te weten kunnen komen.

— Je kunt over mij beschikken. Wat moet ik doen?

— Ik wilde dat je naar de redactie van de Times ging, en verzocht, de klapper van het laatste kwartaal te mogen doorkijken. Zoek in de advertenties naar een oproep, want indien mijn veronderstelling juist is, dan moet een of ander advocatenkantoor gezocht hebben naar Blauwbaard. Natuurlijk zou dan in die oproep zijn ware naam zijn genoemd. Misschien vindt je er wel meer dan een en dan zul je mij een genoegen doen, met de inhoud ervan woordelijk over te schrijven.

Brand had zijn polshorloge reeds geraadpleegd en sprong op.

— Ik zal het dadelijk gaan doen. En jij?

— Wel, ik zal trachten kennis aan te knopen met ons verpleegstertje. Mij dunkt dat een uur in haar gezelschap doorgebracht mij wel een goed inzicht zal geven van haar karakter. Ik zal mij dus voordoen als een echte Don Juan en haar verzoeken, als zij vrij is, een deel van de avond aan mij te wijden, of zoveel meer als het haar zelf zal behagen.

Ook Raffles was opgestaan en Brand zag dat het zijn vriend ernst was met zijn voornemen, om deze geheimzinnige zaak tot klaarheid te brengen.

De beide vrienden gingen gezamenlijk uit, Raffles bijna onherkenbaar vermomd, en pas laat in de avond, of beter gezegd vroeg in de ochtend, vonden zij elkander terug in dezelfde kamer, waar bovenstaand gesprek had plaats gevonden.

Brand bracht een papiertje mee, waarop twee advertenties waren overgeschreven, en Raffles wierp hoed en handschoenen op een stoel, keek Brand met een eigenaardige blik aan, en zei:

— Ik vrees dat je een illusie zult moeten prijsgeven, amico. Dat lieve gezichtje en die onschuldige uitdrukking zijn maar een façade, een mom. De kleine Isobel is geen katje om zonder handschoenen aan te pakken, en blijkbaar een meisje dat hoger op wil. Zij stak buitengewoon fraai in de kleren, toen ik het voorrecht mocht hebben, haar aan haar woning af te halen.

— Stemde ze dadelijk toe?

— Wel, zij aarzelde zelfs geen seconde, zodra zij mijn kleren, mijn juwelen ring, mijn dikke portefeuille en mijn auto gezien had. Een meisje, dat de waarde van het geld voortreffelijk kent. Wij hebben gesoupeerd in een der nieuwe gelegenheden in Soho, en ik moet tot mijn schaamte bekennen, dat ik terwille van de goede zaak gedanst heb. Ik mocht voor mijn prestaties zelfs een complimentje uit dat lieve, kleine, leugenachtige mondje vernemen. En zij drinkt champagne met een gratie, en in hoeveelheden, die er op wijzen, dat zij dit niet voor het eerst deed. Ik heb

haar in mijn auto thuis gebracht, en als het van haar afhangt, dan wordt de kennismaking stellig voortgezet.

— En wat dank jij nu te doen?

— Wel, ik zal naar omstandigheden handelen. Ik weet nu waar zij woont, en hoe haar naam is: Isobel Tucker. Ik had die eerste kennismaking nog heel wat langer kunnen rekken, want zij nodigde mij uit, een oud album met familieportretten door te bladeren. Ik wantrouw echter dergelijke albums, en ik heb het voorstel, hoe vleidend ook voor mij, onder dankzegging van de hand gewezen. Intussen heeft die avond mij al heel wat geleerd, onder andere, dat het verkeerd is, uit het uiterlijk van een vrouw haar innerlijk wezen af te leiden.

— Het is jammer, zei Brand zacht. Ik had het nooit kunnen denken.

Raffles wierp hem een blik toe, half medelijdend, half spottend, en zei toen, de hand uitstekend naar het papiertje:

— En laat nu eens zien, wat jouw oogst van de namiddag en de avond is geweest.

Hij las vluchtig de beide advertenties door, en zei toen:

— De tweede advertentie lijkt mij het meest aantrekkelijk, ik bedoel die, waarin de firma Bush and Merryman, de heer Irwin Tornycroft uitnodigt, zijn tegenwoordige verblijfplaats bekend te maken.

— Dat heb ik ook dadelijk gedacht, riep Brand uit. Maar ik denk dat dit kwam, alleen omdat de naam mij zo aantrekkelijk leek. Ik deed het om een andere reden, zei Raffles glimlachend, en wel omdat Bush and Merryman in geheel Londen bekend staan als een advocatenfirma, die zich speciaal bezig houdt met het opsporen van verdwenen personen.

Brand stond een ogenblik in gedachten, richtte toen eensklaps het hoofd op, en riep:

— Veronderstel, Edward, dat de geheimzinnige dader, oordeelt, dat het niet voldoende is, om het slachtoffer van alles te beroven, wat wellicht tot zijn herkenning zou leiden, en vreest dat hij vroeg of laat zijn geheugen terug krijgt, zou Tornycroft, zoals wij hem

voorlopig maar moesten noemen, dan niet een groot gevaar lopen?

— In dat geval zou ik geen oortje geven voor zijn leven, Charles, zei Raffles eenvoudig. En daarom ben ik ook van plan elke dag een bezoek aan het ziekenhuis te brengen. Reeds vanavond

zou hij voor mijn rekening naar een afzonderlijk vertrek worden overgebracht. En mocht zijn toestand verbeteren, mocht daarbij de sluler opgelicht worden, die nu zijn herinnering nog bedekt, dan zullen wij een oogje in het zell moeten houden.

HOOFDSTUK V

DE FAMILIE TORNYCROFT

De volgende dag bleek er nog maar weinig verandering te zijn gekomen in de toestand van de man met de zwarte baard, die nu geheel alleen in een helder vrolijk vertrek lag van het grote ziekenhuis.

Hij was voor goed uit zijn bewusteloosheid ontwaakt en klaagde alleen nog maar over inwendige pijnen.

Hij was overigens volkomen rustig, slikte de poeders en drankjes, en liet zich kalm verbinden.

Zuster Duncan verpleegde hem. Raffles zelf had daarop aangedrongen. Het was nu eenmaal zo, hij vertrouwde de kleine Isobel niet met haar rond gezicht, en haar grote, glanzende, donkere ogen.

Wat de wonden aangaat, zij schenen snel te zullen genezen. De grootste moeilijkheid zou zijn de man met zijn zieke hersens rustig te houden, zodat de gebroken rib zich spoedig zou kunnen zetten.

Raffles was bij zijn bezoek tot tweemaal toe in de gang Isobel Tucker voorbij gekomen en die had hem ook wel aangekeken, maar het was duidelijk dat zij haast niet kon geloven dat die deftige kaarsrechte, grijzende edelman dezelfde galante ridder was, die haar de avond tevoren had onthaald op een weelderig souper en daarbij zo onderhoudend had weten te praten.

Diezelfde ochtend echter had Brand een bezoek gebracht ten kantore van

de firma Bush and Merryman die de gehele tweede verdieping van een reusachtig kantoorgebouw in Maiden Lane in gebruik hadden.

Ook hij had zich veiligheidshalve in een vermomming gestoken, omdat Raffles volstrekt niet wist, hoe de gebeurtenissen zich zouden ontwikkelen, en het misschien gevaarlijk was, de naam van Lord Aberdeen in de kwestie te mengen.

Brand had de inlichtingen gekregen, die hij kon verwachten, en die natuurlijk niet verder gingen dan de beide advocaten konden verantwoorden.

Maar hoe kort zij ook waren, zij toonden onomstotelijk aan, dat Irwin Tornycroft inderdaad identiek moest zijn met de ongelukkige Blauwbaard.

Brand vernam verder, dat een broer van Irwin Tornycroft niet lang geleden in een zuid Amerikaanse stad overleden was, waar hij een groot fortuin had bijeengegaard dat hij aan zijn enige broer of aan diens naaste verwant bleek te hebben vermaakt.

Brand begreep natuurlijk onmiddellijk, dat in dat laatste de sleutel moest worden gezocht, van het geheimzinnige voorval, waarvan Tornycroft in de laatste dagen het middelpunt was geweest.

Die naaste verwant kon een zoon zijn, of een neef, dat was nog onbekend. Het kantoor had voorlopig alleen maar naar Irwin Tornycroft gezocht, kwam die niet

binnen de wettelijke termijn opdagen, dan bleef het geërfdde fortuin in reserve tot degene kwam opdagen, die er wettige rechten op kon doen gelden.

Het kwam Brand voor, dat de firma zich daarom voorlopig ook niet bekommerde. Hun was opgedragen, door hun correspondent te Montevideo, naar een zekere Irwin Tornycroft te zoeken en dat deden zij ook naar plicht en geweten. Hun beroep had driemaal in de Times gestaan, en in nog twee andere, grote bladen. De advertentie zou nu nog tweemaal geplaatst worden, en dan zou de firma andere middelen beproeven om Tornycroft te vinden.

Brand deelde dit alles aan Raffles mede, toen zij elkander die avond troffen in de eetzaal van de Windsor Club, waarvan Lord Aberdeen vicepresident was.

Toen Raffles nadenkend voor zich uitkeek, en na dit bericht bleef zwijgen, vroeg Brand:

— Zou het niet de aangewezen weg zijn, aan de advocaten mee te delen, dat zij Tornycroft in het King Albert Hospitaal kunnen vinden?

— Wij zouden het kunnen doen, maar ik geloof niet dat wij daar veel verder mee zouden komen. Ten eerste kan het niet bewezen worden, zoals je zelf zult moeten toegeven, en ten tweede zou het bekend worden, waardoor wij de patiënt nodeloos in groot gevaar zouden brengen.

— Hoe zo?

— Begrijp je dat niet? Als er iemand in staat is, ongemerkt een jas uit een kast te stelen, dan is het ook heel goed mogelijk, dat diezelfde persoon of een ander de kamer van Tornycroft binnensluipt en hem koelbloedig vermoordt door vergiftiging, of hoe dan ook. Je zult me moeten toegeven dat dit gevaar niet denkbeeldig is.

— Je hebt gelijk; er valt niets te be- wijzen. Sterker nog, wij zelven zouden niet eens onder ede kunnen verklaren, dat deze man de gezochte is. Wat ben je dan nu van plan?

— Wij moesten allereerst trachten de familie terug te vinden, Charles. Het is best mogelijk ja zelfs waarschijnlijk,

dat zijn vrouw nog leeft. Vinden we die, dan gaat de rest vanzelf. Zij zal natuurlijk haar man herkennen, en in ieder geval de ring.

— Maar het is een gewone trouwring Edward. Er zijn er zo honderdduizenden.

— Ongetwijfeld, maar ik reken er op, dat er van binnen een datum of een naam of een monogram staat. Wij zullen er nu dadelijk werk van maken. Apropos, op welke wijze heeft de firma Bush and Merryman de opdracht gekregen, de oproep in de bladen te plaatsen?

— Door middel van hun correspondent te Montevideo. Zij hebben natuurlijk onmiddellijk een onderzoek naar de familie ingesteld, toen er niet dadelijk antwoord op de oproep kwam, en zij vonden heel wat Tornycrofts; enigen daarvan waren ook inderdaad familie, maar heel ver, en de overigen hadden met de gezochte alleen de naam gemeen.

— Zonderling, zeer zonderling, zei Raffles peinzend. Zou het kunnen zijn dat de vrouw haar meisjesnaam weer heeft aangenomen? Maar waarom dan?

— Misschien is er iets met Irwin Tornycroft gebeurd, waardoor zijn vrouw het beter vond, zijn naam niet langer te dragen, opperde Brand. In ieder geval geloof ik niet dat wij nog naar Tornycroft behoeven te zoeken, want dat hebben de advocaten al gedaan, en waarschijnlijk grondiger, dan wij het ooit zouden kunnen doen.

Raffles gaf geen antwoord en dacht diep na. Toen hief hij met een ruk het hoofd op, en zei:

— Luister eens, Charles. Het is niet onmogelijk, dat er daar op dat zolderkamertje iets is achtergelaten door de bewoner, hetwelk ons op het juiste spoor zou kunnen brengen. Ga er onmiddellijk heen, en stel een onderzoek in. De kamer zal wel niet op slot gedaan zijn, want er viel niets te stelen. En anders vraag je de sleutel maar. Doe mijn groeten aan Mrs. Brayne, je moogt haar zeggen wat je komt doen, want ze stelde belang in de man. Wat mij betreft, ik ga naar het ziekenhuis, om naar zijn toestand te informeren. Voorts zal ik er op aandringen, hem goed te bewaken.

— Maar waarom zeg je niet eenvoudig, dat je Isobel Tucker wantrouwt?

— Omdat ik daardoor mijn lokvink zou prijsgeven. Door haar juist hoop ik de man te vinden, die van haar zijn wilig werktuig heeft gemaakt. Ik geloof dat ik langzamerhand wat licht begin te zien, amice. Er moet stellig iemand bestaan, die nauwkeurig op de hoogte was en nog steeds is van het doen en laten van de patiënt. Die moet zelfs vooruit geweten hebben, dat vroeg of laat die erfenis van de broeder zou afkomen. Het moet dus iemand zijn, die automatisch dat geld in handen krijgt, wanneer de naaste erfgenaam sterft, of niet komt opdagen. Hieruit vloeit weer voort, dat het een naaste bloedverwant moet zijn van de erflater, dat wil dus zeggen een zoon, of misschien een derde broer. Ik denk dat de naaste toekomst ons de oplossing van het raadsel wel zal brengen, Charles. Laten wij er maar dadelijk werk van maken.

Na de lunch begaf Brand zich rechtstreeks naar de wijk van Whitechapel, terwijl Raffles eerst naar zijn woning ging, daar een paar fijne kleine instrumenten haalde en zich daarop door Henderson naar het ziekenhuis liet rijden.

Hij werd daar ontvangen door zuster Duncan, die wat opgewonden scheen te zijn, en dadelijk begon te fluisteren, zodra zij Raffles alleen kon spreken.

— Er is iets heel vreemds met uw beschermeling, mylord. Wij weten niet precies wat wij er van moeten denken. Hij heeft vandaag een paar uren rustig geslapen en wij kregen de indruk dat zijn toestand bij zijn ontwaken veel gunstiger was, ook geestelijk. Zijn ogen stonden niet meer zo vreemd, niet meer zo dof.

— En nu? vroeg Raffles vol spanning.

— Enige uren geleden kwam ik zijn kamer binnen om hem zijn eten te brengen, en bemerkte toen dat hij weer sliep. Maar ditmaal was het geen gewone slaap. Het was een echte bewusteloosheid. Verschrikt zette ik alles neer wat ik in de handen had, en voelde zijn pols die heel traag en slap was. De ademhaling was nauwelijks merkbaar. Ik riep dadelijk de dokter, maar die zegt, dat

hij er niet veel van begrijpt. Wij willen voorlopig nog maar afwachten, wat het worden zal. Jammer, jammer... alles liep al zo goed. Wij hadden hoop dat de patiënt over een dag of tien al naar zijn huis zou mogen worden vervoerd.

— Is er openlijk over de verwachting gesproken? vroeg Raffles.

— Jazeker. Dat kunt gij ook wel denken. Wij waren er allen erg verheugd over.

— Ik zou hem gaarne even willen zien. Is hij nog altijd in die toestand?

— Nog altijd. Wilt gij mij dan maar volgen?

Zwijgend en vlug liep het tweetal door de stille brede gangen ging een trap op en trad toen het ziekenvertrek binnen, waarvan de deur niet op slot was.

— Was deze deur niet gesloten? vroeg Raffles.

— Dat gebeurt nooit, mylord, dat gebeurt alleen in de barakken der besmettelijke zieken.

Raffles trad op het bed toe, terwijl de zuster het licht aanknipte.

Het gelaat van Irwin Tornycroft was zeer bleek. De ogen waren slechts ten halve gesloten. Hij kon dood zijn, zo onbeweeglijk en met een kleur als van was lag hij daar.

Raffles trad naderbij en boog zich over de patiënt heen. Hij rook even aan de halfgeopende mond, en de harde uitdrukking op zijn gelaat werd nog scherper.

Zonder iets te zeggen richtte hij zich op, ging tot verbazing der verpleegster naar het raam, opende dit en keek naar buiten. Toen sloot hij het weer, en kwam terug naar het ziekbed.

Juist op dat ogenblik werd zuster Duncan voor een spoedgeval weggeroepen, zodat Raffles alleen bleef met de stille gedaante in het bed.

Hij liet zijn blikken nog eens over het wasbleke gelaat gaan en toen bleven zij rusten op de linkerhand van Tornycroft, die doodstil op het dek lag. Hij bukte zich ver voorover en lichtte die hand voorzichtig op, om er de ring en vervolgens de ringvinger nauwkeurig te onderzoeken.

— Die kleine verpleegster schijnt een

ware duivelin te zijn, mompelde hij na enkele ogenblikken. Wij zullen toch eens zien, of wij haar niet schaakmat kunnen zetten. Maar eerst moet deze man uit zijn bewusteloosheid worden bijgebracht. Het is waarachtig geen wonder dat een Engels geneesheer hier met de handen in het haar zit. Vergif van Zuid Amerikaanse Indianen. Niet aanstonds dodelijk werkend, tenminste wanneer het niet in een al te sterke dosis wordt ingespo- ten.

Raffles sloeg het dek terug, ontblootte zo ver mogelijk de borst van de be- wusteloze patiënt die erbarmelijk mager was, en vond, na enig zoeken dicht bij de linker oksel een fijn, zwart puntje: het merkteken van het injectiespuitje.

— Zij schijnen dus haast te willen maken, mompelde Raffles voor zich heen, nogmaals de ring en de vinger bekijkend. Maar wij zullen eens zien, wie hier het laatst lacht, mijnheer de erfenisjager. Het zal nu echter nodig zijn, dat ik de geneesheer directeur gedeelte- lijk in vertrouwen neem en op de hoogte breng. En deze deur moet op slot blij- ven.

Raffles had een onderhoud, dat bijna een half uur duurde met de directeur-ge- neesheer, waarna de directeur nogmaals een bezoek aan het ziekenvertrek bracht, waar de twee heren zich een minuut of tien opsloten, alleen met de bewuste- loze patiënt.

Toen Raffles thuis kwam, vond hij Brand reeds op hem wachten.

De jonge man sprong dadelijk opge- wonden op, wierp het blad terzijde dat hij las, en vroeg:

— Heb je iets bijzonders meegemaakt Edward?

— Dat geloof ik wel, Charles, maar jouw nieuws is van nog meer betekenis, of ik heb geen verstand meer van ge- laatsuitdrukkingen. Je straalt letterlijk van opwindung. Daarom zal ik maar eerst beginnen; om het beste voor het laatste te bewaren. Om kort te gaan: er is vandaag een poging gedaan, hetzij om Tornycroft eenvoudig uit de weg te ruimen, dan wel om hem door lange tijd bewusteloos te maken.

Brand slaakte een kreet van schrik en afschuw, en riep uit:

— Hoe was dat mogelijk?

— Och, dat was niet zo moeilijk. Het bleek dat men zijn kamer naar wille- keur in en uit kon lopen. Ik denk dat ook hier onze kleine Isobel Tucker ach- ter zal zitten. En haar opdrachtgever komt stellig uit Zuid Amerika. En het is iemand die niet over één nacht ijs gaat, want hij heeft een injectie gevoegd bij de toediening van een specifiek Indiaans vergif, het zogenaamde curare, dat al naar de concentratie, een andere uit- werking heeft. Ik herkende onmiddellijk de eigenaardige zwakzure lucht van het goedje.

— Die schurken, riep Brand vol ver- ontwaardiging uit.

— Dit is nog niet alles. Zij hebben van de bewusteloosheid van de patiënt gebruik gemaakt, om een poging te doen, Tornycroft de trouwring van de vinger te schuiven. Daarin zijn zij echter niet geslaagd. Maar de schavuiten zullen die poging herhalen, riep Brand verschrikt uit.

— Dat is best mogelijk, zei Raffles kalm. Zij zullen het niet zo gauw opge- ven, maar ik maak mij sterk, maar, dat ik hun toch nog de loef afsteek. Ik heb een onderhoud gehad met de genees- heer-directeur, en hem een en ander me- gedeeld. Hij beloofde mij zijn alge- hele hulp. Maar alvorens ik je dat uit- voeriger vertel, moet je mij eerst eens zeggen, wat het resultaat was van jouw onderzoek, want ik zie wel dat je brandt van verlangen om mij op de hoogte te stellen van je ontdekkingen.

— Dat is niet te verwonderen, Ed- ward, want wat ik je heb mee te delen, is werkelijk heel bijzonder. Ik geef je in tien en te raden, wat het toeval daar in

dat huis in Bishop Street voor zonderlings heeft uitgespookt. Een samenloop van omstandigheden, zo vreemd dat het bijna een wonder lijkt.

— Ik zal liever niet raden, amice, zei Raffles glimlachend, zeg het mij maar.

— Nu dan: Irwin Tornycroft heeft twee maanden lang, zonder dat hij er het minste besef van had, onder hetzelfde dak gewoond, als zijn bloedigen dochter. Ellen Howard heet eigenlijk Ellen Tornycroft. Je weet wel: dat vriendinnetje van Jack Brayne.

HOOFDSTUK VI

DE RING

Isobel Tucker, het knappe verpleegstertje, ging op lichte voetjes door de brede, heldere gangen van het ziekenhuis, en zag er bevalliger uit dan ooit.

Zij was blijkbaar in een zonnig humeur, en deed haar dienst opgewekt.

Zij was een verpleegster, maar zij was ook een vrouw, en haar goede stemming had een zeer natuurlijke oorzaak: zij droeg een prachtig, gouden polshorloge, ofschoon dat eigenlijk niet in de haak was volgens de voorschriften en stak daarmede de ogen uit van al haar collega's en wat kan er voor een echte vrouw heerlijker zijn.

Die ochtend was een nieuwe verpleegster aangesteld, die stil haar weg ging, en aan wie voorlopig een deel van de

eerste verdieping als arbeidsveld was aangewezen, de afdeling der meer gefortuneerde patiënten, die een kamer voor zich alleen in gebruik hadden.

Zij was een vrouw van een jaar of dertig, met een blank, stil gezicht onder donkerblond haar, en die niet zeer spraakzaam was, maar goed haar werk deed.

Ook Tornycroft scheen aan haar zorgen te zijn toevertrouwd.

Hij was in de ochtenduren even wakker geweest, had zelfs een kop bouillon kunnen drinken, maar was dadelijk daarna weer ingeslapen, thans echter voor een rustige, natuurlijke slaap.

De geneesheer-directeur was persoonlijk tot tweemaal toe naar hem komen

kijken, en met 'n tevreden gezicht heengegaan.

Ongeveer elf uur in de ochtend liep Isobel Tucker door de gang, heel zacht en vlug, maar matigde haar schreden, toen zij de deur naderde van de ziekenkamer van Tornycroft.

Zij bleef voor een ogenblik stil staan luisteren en greep de kruik.

Een uitdrukking van verbazing en zelfs van schrik verscheen op haar knap gezicht, toen zij bemerkte, dat de deur op slot was.

Snel ging zij verder, op het horen van naderende schreden.

Maar zij kon toch niet zo vlug lopen, of de nieuwe verpleegster had gezien, hoe zij snel om een hoek verdween.

Een kwartier later kwam Lord Aberdeen op bezoek.

Voor hem werd de gesloten deur onmiddellijk geopend.

Hij had een kortstondig onderhoud met Zuster Duncan en de nieuwe verpleegster, trad onhoorbaar op de rustig slapende patiënt toe, bestudeerde hem enige tijd, en zei toen op zachte toon tot de nieuwe zuster:

— Ik geloof dat deze slaap hem zeer veel goed zal doen. Het tegenmiddel schijnt dus te hebben geholpen. Van middag om twee uur voor het bekende huis.

Na deze zonderlinge woorden vertrok Raffles weer, stapte in zijn auto, en liet zich door Henderson naar de Bishop Street brengen.

Het was twaalf uur toen hij daar arriveerde.

In dat oude huis behoefde niemand zich te laten aandienen, want de buitendeur stond zo goed als dag en nacht open.

Raffles klom dus, half op de tast, de smalle trap op, en klopte op de deur van de woning van Mrs. Brayne.

De oude vrouw deed zelf open. Zij scheen in een opgewekte stemming te zijn, want haar zachte, blauwe ogen schitterden van vreugde, toen zij zacht zei:

— Ze is binnen, mylord. Ze begrijpt er niet heel veel van, waarom u haar hebt willen spreken, maar ze wil u

gaarne te woord staan.

— En uw zoon Jack?

— Hij komt over een half uur uit de fabriek.

— Goed. Dan zullen wij eens zien, hoe hier de zaken staan.

Raffles trad het kraakzindelijke vertrek binnen, waar al heel wat veranderd en verbeterd was, sedert hij het enige maanden tevoren, voor het eerst had betreden.

Bij het raam zat het knappe jonge meisje, dat hij een paar dagen tevoren vluchtig had gezien.

Het licht viel vol op haar gelaat, en aanstonds trok hem de sterke gelijkenis, die tussen het meisje en Irwin Tornycroft bestond.

Ellen Howard was blozend opgestaan, maar Raffles stelde haar met een paar vriendelijke woorden dadelijk op haar gemak, hield even de kleine, goed gevormde hand vast, die echter sporen van hard werken vertoonde, en begon toen, nadat hem een stoel was aangeboden, en Mrs. Brayne zich bescheiden had terug getrokken in haar keukentje:

— Mijn secretaris is hier gisteren geweest, Miss Ellen, zei Raffles, en heeft toen, half bij toeval een ontdekking gedaan, die voor u van groot belang kan zijn. Gij waart namelijk juist binnen gekomen met een boek, dat uw eigendom is, een soort schoolboek, dat tevens lectuur bevat, zoals men ze wel eens bij prijsuitdelingen geeft, en waarin met een fijne hand op het schutblad geschreven stond:

« Aan mijn lieve dochter Ellen, van haar moeder Elise Tornycroft, » en vervolgens het jaartal. Gij vertelde, dat gij dat boek had gekregen op uw vijfde verjaardag, toen gij in staat waart, zonder haperen te lezen.

— Ja, mylord, zo is het ook, zei het jonge meisje lachend. Ik herinner mij dat nog goed.

— Sta mij dan nu toe, eens wat dieper op de zaak in te gaan, dan Mijnheer Brand heeft durven doen. Is dat boek uw eigendom?

— Het is altijd in mijn bezit geweest.

— Zijt gij er absoluut zeker van, dat uw moeder het u ten geschenke gaf?

— O, ja, daaraan valt geen ogenblik te twifelen. Ik heb er in het begin met het grootste plezier in zitten lezen.

— Leeft uw moeder nog?

— Ja zeker. Maar zij is op het ogenblik niet in Londen. Zij wordt verpleegd in een sanatorium. Het is gelukkig niet ernstig, maar zij had volstrekte rust nodig. Mijn moeder had zich totaal overwerkt.

— Woont gij hier geheel alleen?

— Neen, met een oude nicht, met wie ik goed kan opschieten.

— Heeft die nicht uw vader gekend.

— Ja, zeker.

— Ik ook, maar gij begrijpt wel, ik was acht jaren, toen hij van ons heenging, en dan verflauwt de herinnering.

Raffles keek 't meisje strak aan, voor hij vroeg:

— Is uw vader dood?

— Ja, mylord, antwoordde Ellen zonder aarzelen.

Dan heeft haar moeder haar dus iets wijsgemaakt, of zij wist zelf niet beter dan dat Tornycroft overleden was, overwoog Raffles bij zich zelf.

Het meisje had met droevige blik naar buiten gekeken en begon toen als in gedachten:

— Ik herinner mij nog, dat wij in een mooi, groot huis woonden. Soms geloof ik, als ik mijn werkhandsen zie, en het beetje geld, dat ik zaterdag thuis breng, dat het een droom geweest moet zijn, dat wij onmogelijk zo rijk kunnen zijn geweest. En toch staat mij alles nog zo duidelijk voor de geest. Er was 'n prachtige grote tuin, een vijver met zwanen, ik droeg mooie kleren, en moeder ook. Maar vader had het altijd heel druk, want wij zagen hem maar weinig. Ik ben echter overtuigd, dat hij heel veel van mij hield.

Weer zweeg zij, en haar ogen begonnen op een verdachte wijze te knippen.

Raffles, die haar met grote aandacht had aangekeken, nog altijd onder de indruk van de grote gelijkenis met de zonderling, die daar nu in een eenzaam vertrek in 't grote ziekenhuis lag, vroeg weer:

— Herinnert gij u soms nog andere personen uit uw laatste omgeving? Had

uw vader familieleden? Een broer of een neef?

— Van een neef weet ik niets af, antwoordde het meisje dadelijk. Maar ik had een oom, die veel op vader leek, maar hij was niet zo groot en fors.

— Was die oom getrouwd?

— Ja, zeker. Want ik speelde vaak met mijn neefje, dat een paar jaren ouder was dan ik?

— Wat is er van die oom geworden?

— Hij is naar het buitenland gegaan. Ik geloof niet dat ik hem na mijn achtste jaar nog gezien heb. Hij is vertrokken toen mijn vader zo plotseling stierf.

— Wie heeft u gezegd, dat uw vader overleden was?

Het meisje keek Raffles verwonderd aan, voor zij antwoord gaf.

— Wel moeder natuurlijk.

— Nam zij u wel eens mee naar het graf van uw vader?

De verbazing van het meisje nam nog toe, en zij zei, een beetje aarzelend:

— Neen, ik heb er natuurlijk wel eens naar gevraagd, maar moeder zei altijd, dat vader in een andere stad begraven was.

— Wilt gij mij dat boek eens laten zien, dat mij hier bracht?

Zonder iets te zeggen stond Ellen Howard op, en ging snel de deur uit. Het was duidelijk dat zij door die zonderlinge vragen in verwarring was gebracht, en vol nieuwsgierigheid, wat er nog zou volgen.

Raffles bleef dus alleen. Uit het keukentje klonk het gerammel van aardewerk en Raffles glimlachte bij dat huiselijk geluid. In zijn glimlach werd nog breder toen de gangdeur openging en Jack Bryne binnentrad, die zijn hoed neerwierp en Raffles opgewekt begroette.

— Ik ben blij, dat je er bent, Jack, zei deze, want wij hebben hier een soort familieraad, waarbij je volstrekt niet moogt ontbreken. Ik heb een idee, dat het jou ook vooral aangaat.

Jack verdween haastig in de keuken, in de eerste plaats om zijn verlegenheid te verbergen, en kwam tegelijk met Ellen de kamer weer binnen. Raffles, een groot mensenkenner, achtte het ge-

raden, voor enkele ogenblikken naar buiten te kijken.

Toen hij het hoofd weer omwendde, lieten de handen van de jonge lieden elkander juist los, en Ellen zei:

— Hier is het leesboek. Ik ben erg nieuwsgierig, waarom u dat alles hebt willen weten.

— Dat zult gij gauw horen, jongedame, antwoordde Raffles opgewekt.

Hij bladerde even in het boek, bekeek de handtekening, en gaf het toen weer terug met de woorden:

— Dank u. Er is geen ogenblik aan te twifelen, dat dit de handtekening is van uw moeder, en dat het boek u steeds

heeft toebehoord?

— Geen ogenblik.

— Dan nu nog een laatste vraag. Herinnert ge u misschien een ring van uw vader, ik bedoel een trouwring?

— Natuurlijk. Het was een brede ring, erg zwaar, en er waren letters en cijfers in gegraveerd. Moeder had er net zo een.

— Leken die precies op elkaar? vroeg Raffles levendig.

— Ja, net zo. En zij heeft hem nog altijd, antwoordde het meisje.

— Ziet die er zo uit? vroeg Raffles, en hield haar zijn hand voor, waarop een gladde, enigszins afgesleten gouden ring lag.

HOOFDSTUK VII

DE STRAF

Ellen keek een oogenblik als verwezen naar het gouden bandje, dat daar op de handpalm van de bezoeker lag, nam het op, bekeek het even, en begon te beven, terwijl zij verbleekte.

— Maar dat is de ring van vader, stamelde ze eindelijk. Kijkt u maar, dat zijn zijn initialen, en dit is de datum van de trouwdag. Er staat ook een latijnse spreuk in, die mij nog goed voor de geest staat — « Nil Admirare ». Vader zei dat het betekent: « Verwonder u over niets. » Hoe is het mogelijk dat gij in het bezit zijt van die ring?

— Ik schoof hem van de vinger van uw vader af. Het heeft wel enige moeite gekost, dat verzeker ik u. Wij moesten hulpmiddelen te baat nemen.

— Dat moet dan toch zeker heel lang geleden zijn? vroeg het meisje, terwijl zij Raffles met grote ogen aankeek, en zo bleek als het papier van het boek, dat zij weer in de hand had genomen.

Raffles keek haar een oogenblik ernstig aan, en zei toen langzaam:

— Integendeel, pas zeer onlangs.

Jack Brayne was een stap naderbij gekomen, in de grootste verwondering, en riep uit, zijn arm om de schouder van het meisje slaande:

— Maar wat betekent dit alles toch, mylord?

— Het betekent, beste vent, dat je nu zult moeten tonen, hoeveel je van deze jonge dame houdt, want je zult misschien wel verplicht worden, met een rijke erfgename te trouwen.

— Als het waar is, zei Jack langzaam, dan zou dat vooruitzicht mij maar half aanstaan.

Ellen Howard was opgestaan, en haar

stem trilde, toen zij Raffles vroeg:

— Wilt gij hiermee zeggen, dat mijn vader nog leeft?

— Ja, hij leeft. Hij is, helaas op het oogenblik zeer ziek, ook naar de geest, maar wij hopen stellig, dat hij binnenkort zal zijn genezen. Gij hebt hem gekend, hij woonde in het zolderkamertje hierboven, hij was Blauwbaard.

Het meisje greep zich aan de tafel vast, en viel toen neer op een stoel. Eensklaps barste zij in snikken uit, zodat Jack zich dadelijk over haar heen boog en haar trachtte te troosten.

Mrs. Brayne was op het geluid verschrikt binnen gekomen; Raffles nam haar terzijde, en stelde haar fluisterend met enkele woorden op de hoogte.

De brave vrouw sloeg de handen in elkander van verbazing en het duurde enige tijd, voor zij in staat was, zulk een ongelooflijke gebeurtenis, zulk een wonderlijk toeval in zijn ganse omvang te begrijpen.

Eindelijk vond Ellen Howard de kracht om te vragen:

— Hoe komt het dat hij zich niet bekend heeft gemaakt? Waarom verliet hij ons?

— Wat de eerste vraag betreft, hij kon dat niet doen, Ellen, de arme man was zijn geheugen kwijt. En vergeet ook niet, dat hij maar hoogstzelden zijn hokje verliet. En waarom hij heenging; daar is maar één verklaring voor, en ik denk dat ik die wel weet. Ik heb onderzoek gedaan, en ben te weten gekomen, dat uw vader op een zeer onverantwoordelijke wijze gespeculeerd heeft. En, helaas, niet uitsluitend met geld, dat hem toebehoorde. Een fail-

lissement was onvermijdelijk en die slag moet hem bijna wezenloos hebben gemaakt. Hij verliet het huis, en keerde er niet meer terug. Uw moeder die niet wist wat er met hem gebeurd was, moet wel altijd hebben gedacht, dat hij haar in de steek had gelaten, en zich door een laffe vlucht aan zijn schuldeisers had willen onttrekken.

— Vreselijk, steunde Ellen, met haar ogen vol tranen. En waar is hij nu?

— Hij ligt in het King Albert Hospitaal. Ik denk dat gij hem spoedig kunt bezoeken. Maar voor die tijd hebben wij nog het een en ander te regelen met een man, die hem heeft willen bestelen, en hem zelfs naar het leven heeft gestaan. En weet gij wie dat hoogstwaarschijnlijk is? Niemand anders dan dat lieve neefje, dat uw speelkameraadje geweest is. En het is maar goed, dat hij blijkbaar niets wist van uw verblijfplaats, anders zou het u wel eens slecht hebben kunnen vergaan.

— Als ik die kerel in handen krijg, mylord, riep Jack woedend uit, dan...

— Bewaar die goede voornemens voor later, Jack, zei Raffles glimlachend. Wij moeten hem daarvoor eerst in handen hebben, en hij is een zeer sluwe vogel, die misschien niet zo gemakkelijk in de val loopt, die wij voor hem hebben opgezet.

— Maar ge hebt daar gesproken van rijkdom, mylord, vervolgde Jack. Hoe kan dat, na die mislukte speculaties.

— Haar vader zal binnen een paar weken schatrijk zijn, mijn jongen. Lees maar eens.

Raffles had zijn portefeuille te voorschijn gehaald en daar een krantenknipsel uitgenomen.

Het was een van de oproepingen, die de firma Bush and Merryman in de Times hadden geplaatst.

Jack las de advertentie, en zijn geelaat stond niet erg vrolijk, toen hij het papiertje terug gaf met de woorden:

— Eerlijk gezegd, zou ik het wel zo prettig hebben gevonden, als ik met mijn eigen verstand en mijn eigen handen een klein fortuintje voor Ellen had weten bijeen te brengen.

— Ik kan mij dat gevoel heel goed voorstellen Jack en het eent je. Ik had van jou ook niets anders verwacht. Maar bedenk wat een mens, die het hart op de goede plaats en ook wilskracht heeft, met geld kan doen. Ik voor mij heb geld altijd de krankzinnigste uitvinding gevonden, die een dwaze mensheid op haar geweten heeft maar nu het er eenmaal is, moet men het ook op de best mogelijke wijze gebruiken. Je zult nu studiereizen kunnen maken, je zult je grote kennis kunnen verwerven je zult een eigen fabriek kunnen oprichten.

— Met het geld van mijn vrouw, zei Jack tamelijk somber.

— Wat doet dat er toe, wanneer je maar kunt werken.

— Als je dat liever hebt, Jack, zal ik dat geld niet nemen, zei Ellen naief. Hoeveel is het eigenlijk, mylord?

— Het is een zeer, zeer groot bedrag, Miss Ellen, antwoordde Raffles met een glimlach. En voorlopig zou ik mij ook maar niet bekommeren om het bezit, want zo lang uw vader leeft, is het natuurlijk zijn eigendom.

— Des te beter, riep Jack uit, en zijn ogen schitterden weer vrolijk. Ik wens de oude man toe, dat hij honderd jaar wordt. Maar ik moet bekennen dat ik van de hele geschiedenis nog geen snipper begrijp.

— Het is anders heel eenvoudig, mijn jongen, zei Raffles, en ik kan het je in enkele woorden duidelijk maken. Je aanstaande schoonvader, die hier boven heeft gewoond, werd op straat door een auto aangereden, waarschijnlijk met opzet. Hij heeft een groot vermogen geerfd, van een broer, die in Montevideo is overleden. Die man schijnt zijn eigen zoon om deze of gene reden te hebben onterfd, en die jonge man is nu bezig, ervoor te zorgen, dat hij toch in het bezit van het geld komt, maar daarvoor is het nodig, dat zijn oom, uw vader, Miss Ellen, van het toneel verdwijnt. En hij werd in dit boos opzet geholpen, omdat de arme Blauwbaard zoals hij hier bekend stond, niets meer wist van zijn verleden, en alleen nog maar een

ring over had, als identiteitsbewijs. Er zou nog meer te vertellen zijn, maar dit is de hoofdzaak. Maar nu is het mijn tijd om te vertrekken, want ik heb een gewichtige afspraak.

— Maar, mylord, mijn moeder, riep Ellen in verwarring uit. Moet zij niet op de hoogte worden gebracht? Zij weet het toch nog niet?

— Jawel, zij weet het, antwoordde Raffles met een glimlach en na zijn polshorloge te hebben geraadpleegd. Een verpleegster van het King Albert Hospitaal, die ik heel goed ken is het haar gaan zeggen. En ik zou nu maar gauw naar haar toe gaan. Misschien kun je Jack meenemen, om je de weg te wijzen. Ik denk dat vanavond alles in orde zal zijn en dan komen mijnheer Brand en ik het u vertellen.

Raffles had zijn hoed al opgenomen, en nam nu haastig afscheid, de beide jonge lieden achterlatend in een toestand van vreugde gemengd met vrees voor wat de naaste toekomst zou brengen.

Hij liep haastig de trap af, verliet het huis, en vond twintig schreden verder de verpleegster met het stille gezicht, met wie hij zwijgend een handdruk wisselde.

Beiden stapten in de auto, die verderop geparkeerd stond en dadelijk barstte de verpleegster uit, zich achterover in de kussens werpend:

— Ik hoop dat de grap nu uit is Edward. Ik ben niet meer geschikt om vrouwenkleden te dragen.

— Integendeel, amice 't is juist merkwaardig, hoe goed je je weet voor te doen, en hoe bedrieglijk je een vrouwenrol weet te spelen. Dat valt mij nu weer zo sterk op, dat ik er over denk, binnenkort van je kostelijke talenten gebruik te maken in een omvangrijke vrij gevaarlijke, maar veel belovende onderneming, die ik op het oog heb.

Brand keek Raffles onderzoekend aan, en bromde toen in zich zelf.

— Ik zal het die kleine heks nooit vergeven, dat zij mij tot deze zotte travestie heeft gedwongen, begon hij weer.

— Ze zal haar straf niet ontgaan,

amice. Vertel mij eens, hoe nam Mevrouw Tornycroft het nieuws op?

— Wel geheel zoals ik verwachtte. Zij viel in zwijm, en als verpleegster was ik wel verplicht haar weer bij te brengen. Maar zij scheen heel gelukkig te zijn, toen ik haar kon uitleggen, dat haar man niet met opzet, haar en het kind verlaten had. Zij heeft echter vele jaren van bittere armoede gekend, en ook nu nog kan zij haar man niet vergeven, dat hij haar in zulk een toestand heeft achtergelaten. Maar zij zal zich nu naar het ziekenhuis begeven, en hem een bezoek gaan brengen.

— Toch niet voor alles daarginds in orde is? riep Raffles op levendige toon.

— Stel je gerust. Ik heb haar gezegd wat er gaande was, en zij zal pas morgen ochtend gaan.

— Hoe maakt de patiënt het?

— Heel goed. Hij zal over een paar dagen geheel genezen zijn en met zijn verstand gaat het ook vooruit.

— Weet Isobel Tucker dat?

— Natuurlijk weet zij het. En als zij het niet geweten had zou ik het haar wel verteld hebben, zei Brand grinnig. Maar het is jammer, het is drommels jammer van zulk een knap meisje.

— Als mooie meisjes de brede weg opgaan dan zijn zij gevaarlijker dan de lelijken. Is er een nieuwe ring gemaakt, zoals ik verzocht had?

— Hij heeft hem al aan zijn vinger. Bedrieglijk gelijkend op de andere, die je hem in bijzijn van twee getuigen met veel moeite en zeep van de vinger hebt weten te krijgen.

— Goed. Heb je de ring van Mevrouw Tornycroft gezien?

— Zeker het is een tweeling van het kleinnood, dat jij in je vestzakje hebt. Twijfel is uitgesloten. En nu is het alleen nog maar zaak de schuldige in het net te krijgen.

— Ik denk dat wij hem vannacht zullen hebben, Charles, zei Raffles eenvoudig. Die kleine heks staat natuurlijk voortdurend telefonisch met hem in verbinding en zal hem dus wel gezegd hebben, dat er een beetje haast moet worden gemaakt, omdat Tornycroft zienderogen in beterschap toeneemt. Ik vrees

zelfs, dat zij nu wel tot een paardemiddel zullen overgaan, wanneer zij bang worden, dat het slachtoffer ook geestelijk zal genezen. Je zorgt dus van nacht voor een goede auto, want Isobel Tucker zal wel onmiddellijk, zodra zij de ring heeft, op weg gaan naar haar medeplichtige, om hem dat kostbare bewijsstuk in handen te spelen.

— Dat is zo goed als zeker, want zij heeft voor vannacht uitgaanspermissie aangevraagd. Die is haar toch, hoop ik, gegeven?

— Natuurlijk. Want zij moet de handen vrij hebben. Ik wou maar dat het voorbij was, Edward. Het is jammer, het is zo drommels jammer van dat meisje.

— Niet zo sentimenteel. Denk maar never eens aan Ellen. Van haar was het ook heel jammer. En het maakt voor mij geen verschil of die jonge dame mooi of lelijk is.

— Omdat jij geen hart hebt, barstte Brand uit, maar hij had er dadelijk spijt van, want het gelaat van Raffles werd dadelijk marmmer hard en zijn stem klonk dof toen hij ten antwoord gaf:

— Daarin zul je wel gelijk hebben. Maar hier zijn wij er al. Zorg dat alles in orde is, en geef haar gelegenheid om met de ring er van door te gaan.

Om elf uur in de avond sloop Isobel Tucker over de gang op de eerste verdieping van het ziekenhuis. Over haar verpleegstersuniform droeg zij ditmaal een donkerkleurige regenmantel. Zij was blijkbaar een andere sleutel machtig geworden, passend op de deur van de kamer, waar Tornycroft lag, want zij kon nu de deur heel gemakkelijk en geruisloos openen. Zij keek in het slecht verlichte vertrek, bevond alles veilig en liep snel naar het bed, niet wetend, dat een paar scherpe ogen door de kler van de muurkast haar gadesloegen.

Ofschoon de kamer alleen maar verlicht was door een nachtpitje was de gedaante van Tornycroft duidelijk zichtbaar. Zijn gitzwarte baard tekende zich duidelijk tegen het witte laken af. De hand met de ring lag op het dek.

Zij keek er slechts even naar, en bleef toen luisterend staan.

Toen sloeg ze haar mantel terug, en haalde met grote behoedzaamheid, iets te voorschijn dat ze in haar handtas bij zich droeg.

Het flauwe licht weerspiegelde in het glas van een fijn injectiespuitje.

Voorzichtig stroopte zij de mouw van het hemd, dat Tornycroft droeg, tot bij de elleboog omhoog, en stak de vinger in de ring van het spuitje.

Maar juist op dat moment vloog de kastdeur open een man sprong te voorschijn en wierp zich op haar met de woorden:

— Zo, kleine duivelin. Was dat je plan? Moord, niet waar?

Isobel Tucker mocht dan zijn, wie zij was maar ze vocht voor haar vrijheid als een wilde kat. Ze vocht wadend tegen de detective en tegen een andere man, die nu van onder het bed te voorschijn kwam gekropen totdat ze plotseling een gil slaakte en uitriep:

— Ik geef me over. Houd op, ik heb me zelf gestoken.

— Het was waar; gedurende de worsteling had het meisje het puntige spuitje in haar eigen zijde gedrukt. De detectives dachten nog een ogenblik aan bedrog, maar hun prool wankelde, met doodsbleek gelaat en viel op een stoel neer, de hand op haar zijde drukkend.

De gangdeur was opengegaan en Raffles trad binnen, toen Brand kwam aanlopen en uitriep:

— Ik geloof dat hij aan de overzijde van de straat in zijn auto wacht. Hij is al tweemaal uitgestapt en ongeduldig naar de deur gelopen. Wat is hier gebeurd?

— Ze heeft zich zelf met het spuitje gestoken, mijnheer, antwoordde een der detectives.

Raffles trad vlug op de jonge vrouw toe, die bewegingloos in haar stoel hing, voelde haar pols, trok de oogleden omhoog, luisterde even naar het kloppen van het hart en zei toen kortaf:

— Opium. Willen de heren haar direct overbrengen naar de ziekenzaal, misschien is zij nog te redden. Vraag dadelijk naar de geneesheer directeur. Charles, wij zullen ons eens met die man daar buiten oocuperen.

De beide vrienden stormden de trap af, en de portier opende haastig de deur voor hen.

Misschien was dat alles een weinig te overhaast en te luidruchtig geschied, tenminste de man in de auto vertrouwde de zaak blijkbaar niet, gaf gas en reed weg, zo snel hij kon.

— Hem achterna, riep Raffles uit. Daar komt Henderson al met de auto aan.

Toen Henderson stepte, stapten Raffles en Brand in en dadelijk begon de achtervolging, in gezelschap echter van een politieagent, die snel op de hoogte was gebracht, en naast Henderson ging zitten, zonder het minste besef dat hij de langgezochte gentleman inbreker slechts voor het grijpen had.

De zaak was binnen vijf minuten beslist.

De vluchtende auto kreeg een lekke band en slingerde vervaarlijk over de weg, zodat de bestuurder moest stoppen, toen had hij de geweldige vuist van Henderson in zijn jaskraag, en van dat ogenblik af was zijn lot beslist.

* * *

Het was Philip Tornycroft, de neef van de man zonder geheugen, en alles had zich juist zo toegedragen, als Raffles vermoed had. De jongeman was van de gehele erfeniskwestie op de hoogte geweest, en had zich door zijn gedrag de toorn op de hals gehaald van zijn vader die zijn broer tot enige erfgenaam had benoemd.

In betrekkelijk korte tijd genas de oude Tornycroft volkomen, en langzaam maar zeker keerde ook het verstand terug en daarmee zijn geheugen.

De firma Bush and Merryman kon eindelijk haar taak verrichten, want de trouwring alleen was al voldoende, om als bewijs van identiteit te dienen.

Wat Isobel Tucker betreft, zij zweefde geruime tijd tussen leven en dood, en toen men haar tenslotte als genezen uit het ziekenhuis kon ontslaan was het alleen maar om haar naar de gevangenis te sturen.

Toen Brand het hoorde, zei hij zuchtend tot Raffles:

— Ik gun het Irwin Tornycroft van harte, en ook zijn lieve dochter, maar toch, het is jammer, het is drommels jammer van dat mooie meisje.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De Bende van Klaveraas

Een kast vol **WILD-WEST-BOEKEN**

15 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST BOEKEN
VAN f. 81,— VOOR f. 44,²⁵
Betaalbaar met **SLECHTS** f. 5,— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit : 1. Geen vrede in Texas — 2. Rancho Bonita, beide door Denver Bardwell — 3. Met haat in zijn hart — 4. De rode sombrero — 5. Voortvluchtig, alle door Clem Colt — 6. Revolver-dokter — 7. De dubbelganger — 8. Strijd in Santa Fé — 9. Moord in Powder Valley, alle door Peter Field. — 10. Bandieten-temmer — 11. De wet van de strop — 12. Schurkenstreken, alle door Gladwell Richardson — 13. Bandieten van het Brush District — 14. Water-oorlog — 15. Prikkeldraad, alle door Ch. H. Snow.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 81,—, nu **VOOR SLECHTS** fl. 44,²⁵, desgewenst betaalbaar met fl. 5,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON Ondergetekende verzoekt te zenden de Wild-West-serie 11, geheel overeenkomstig de advertentie. Het bedrag van fl. 44.25 / de 1e term. van fl., is heden overgemaakt / wordt met 40 ct. extra als rembours bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM :

ADRES : L.L.

Amsterdam
Leidsegr. 108
Tel. 31791
Postr. 60092
Gem. Giro
N 2266